

Szalézi Értesítő

2019/4

Lelkiség
ZAFFÉRY 100

Beszámoló
MAGYAR SZALÉZIAK NYOMÁBAN
DOMINIKÁN ÉS KUBÁBAN

Formáció
ELSŐ FOGADALOM
ÉS AMI UTÁNA JÖN

Felavatták Boldog Sándor István emlékhelyét

A rákoskeresztúri Új köztemető 301-es parcellájánál avatták fel október 25-én Boldog Sándor István emlékhelyét és újratemették mártírtársait. A temetési szertartást és az emlékhely megáldását Erdő Péter bíboros, prímás végezte Ábrahám Béla tartományfőnök atya, számos szalézi szerzetes, polgári tisztségviselő és Boldog Sándor István tisztelői jelenlétében.

Az új emlékhely a 301-es és a 298-as parcellák közötti út végén található: egy süttői mészkőből készült fekvő kereszt, kissé megdőntve, előtte a bazalt burkolatba süllyesztett emléktáblán csupán ennyi áll: „Boldog Sándor István szalézi szerzetes, vértanú emlékére 1914–1953”. A kegyeleti hely ünnepélyes felavatását Sándor István születésének 105. évfordulója előestéjére időzítették, ezzel is tisztelve emléke előtt.

A sírhelynél szerény ravatal, mögötte fejfa Boldog Sándor István mártírtársainak – Zana Albert, Farkas Ferenc, Hautzinger József, Káldy Gyula és Zalatnai Tivadar – nevével. Őket annak idején egy napon végezték ki Sándor Istvánnal, és vele együtt temették jeltelen sírba. Most, 66 év után földi maradványaikat, a Katolikus Egyház szertartásai szerint, méltósággal örök nyugalomra helyezték.

Radnainé dr. Fogarasi Katalin, a Nemzeti Örökség Intézetének (NÖRI) főigazgatója köszöntőjében úgy fogalmazott: Sándor István emlékhelye „minden magyarnak példát mutat arra, hogy meggyőződésünkért és hitünkért kivégezhetnek, elföldelhetnek méltatlanul, de emlékünket nem tudják tömegsírba zárni”. A NÖRI főigazgatója reményét fejezte ki, hogy a Sándor István-emlékhely zarándokhellyé válik, mártírtársai pedig békében nyugodhatnak.

A Terror Háza Múzeum főigazgatója, Schmidt Mária szerint Boldog Sándor István azonban nem egyszerűen legyőzte gyilkosait, de meg is semmisítette őket, már kivégzése napján. „Azért kellett koholt vádakkal elítélni, mert nála volt az igazság (...), azért kellett törölni az emlékét, tagadni a létét, amíg csak lehetett, mert benne élt az igazság és a fény” - tette hozzá.

Ezt követően került sor Boldog Sándor István mártírtársai földi maradványainak újratemetésére. A vértanúkat közös koporsóban temették el. A temetési szertartás végén Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek megáldotta a Sándor István tiszteletére állított emlékművet, amely előtt mécsesek elhelyezésével tisztelegtek az esemény résztvevői.

A szertartás után kutatási beszámolókat hallgathattak meg a jelenlévők a Nemzeti Gyászpark Látogatóközpontjában. A közönség soraiban a szerzetesek, nővérek tisztelők és érdeklődők között jelen volt Karaszek Ernő, Sándor István egykori tanítványa és Pokorni János, volt cellatársa is.

Ábrahám Béla tartományfőnök atya köszöntőjében azt emelte ki, hogy e naptól a 301-es parcella nemcsak a szaléziak, de az Egyház „otthona” is lesz, ahol emlékezhetünk a meghurcolt vértanúkra. Boldog Sándor István életéről szólva elmondta, hogy a fiatal szalézi mindig szolgálatra készen állt: ha kellett, sekrestyés volt, dolgozott nyomdában is, de legszívesebben a fiúk nevelésében vett részt. „Boldog Sándor István nekünk, felnőtteknek a nevelés felelősségét, a fiataloknak a növekedés boldogságát adja tovább” – hangsúlyozta Ábrahám Béla. Elmondta: azokat a csontokat, amelyek a DNS-vizsgálatok alapján biztosan Boldog Sándor István maradványai, egy december elején kezdődő eljárás során a szalézi szerzetes ereklyéiként hitelesítik.

Bertáné dr. Varga Judit történész, Csány Márton, dr. Susa Éva igazságügyi főtanácsos, biológus, antropológus az exhumálás és feltárás vezetője és Dudás Eszter genetikai szakértő, az antropológiai és genetikai vizsgálatokat végző Nemzeti Szakértő és Kutató Központ (NSZKK) munkatársa a feltárás és a genetikai beazonosítás részleteivel ismertette meg a jelenlevőket.

Az érdeklődők megtekinthették a Terror Háza Múzeum és a NEB által Sándor Istvánról készített kisfilmeket is.

Lengyel Erzsébet

Hála és köszönet

Néha érdemes megállni. Kicsit körülnézni. Visszatekinteni.

Péliföldszentkeresztben vezet át az országos kéktúra. Sokan kirándulnak így erre. Kicsit megpihennek nálunk, körülnéznek. De sokan csak átszaladnak, észre se veszik hol, merre járnak.

Pedig érdemes megállni, szétnézni.

Most amikor letelik tartományfőnöki szolgálatom ideje, én is egyre gyakrabban teszem ezt. Bár most igazán sok a feladat és az átadásra is készülni kell, mégis gyakran visszatekintek az elmúlt 8 évre.

Nem akartam elvállalni, de nagyon sok ajándékot kaptam. Hálát adok a Jóistennek, hogy megélhettem, megtapasztalhattam ezeket az éveket. Talán sikerült néhány dolgon változtatni, de az biztos, hogy én sokat változtam.

Először is hálát adok azokért a rendtársakért és munkatársakért, felelős kollégákért, akikkel együtt dolgozhattam. Nem volt mindig könnyű, igazán nehéz döntéseket is meg kellett hozni. De jó volt érezni a sok segítő szándékot, látni a felelősségteljes munkát. Emberileg és szakmailag is kiváló munkatársi csapat alakult.

Legnagyobb ajándék az elmúlt évek örökfogadalmi és papszentelése, ami közösségünk életerejét és a szalézi lelkiesség vonzását mutatja. Nincs nagyobb öröm, mint amikor egy nyíltszívű fiatal a szalézi élet iránt érdeklődve belép egy rendházba!

Hálát adok a látványos, nagy eseményekért. Sándor István boldoggá avatása, letelepedésünk centenáriuma, a Don Bosco ereklje zárandoklata, a PartFesztivál és BoscoFeszték, a rockopera elő-

adásai, a kiállítások és rendezvények, a játékfilm elkészítése, az albumok megjelenése és sok minden más esemény szinte felidézhetetlen és megszámlálhatatlan örömforrás.

És hálát adok mindazért, ami láthatatlan, de jól érezhető. Az értünk mondott imádságok, a csendben felajánlott fájdalmak kegyelmei. A váratlan adományok, a háttérben meghúzódó jóakarók támogatása és biztatása. Köszönet érte!

És persze, az elmaradhatatlan építkezések! „Boldog az a nap, amikor nincs kőműves a házban!” – mondta állítólag Don Bosco. Persze, az baj, ha jönne kéne és nem jön... Az építés a fejlődés természetes része, jele. Nem szabad, hogy előtérbe kerüljön, de kell, ha segíti ifjúsági munkánkat.

Köszönet a kormánynak a támogatásért és a kiváló szakmai munkát végző tervezőknek, kivitelezőknek a megvalósulásért. Úgy látom, hogy az utódnak is marad feladat ebben bőven...

Hála Istennek és köszönet az embereknek.

És egy kérés: továbbra is lelkesen és magas szinten működjünk együtt, támogassuk az új tartományfőnököt és tanácsát, hogy Don Bosco ügye előremenjen a magyar fiatalokért és családokért.

Deo gratias!

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

MEGHÍVÓ tartományfőnöki beiktatásra

2019. december 28-án,
szombaton

Kazincbarcikára
a 11 órakor kezdődő
szentmisében

MEGHÍVÓ

a tartományi
Don Bosco ünnepre
Nyergesújfalura

az alapításának

100. évfordulóját ünneplő

Zafféry Károly Szalézi

Középiskolába

2020. február 1-én,
szombaton

ZAFFÉRY
100

Szeretettel várjuk közös
ünneplésre a fiatalokat,
a Szalézi Család tagjait, a
szalézi munkatársakat,
Don Bosco tisztelőit,
a szaléziak barátait!

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

Isten megszületett Agartalában

Indiában fantasztikus gyerekekkel találkoztam a „különbéle fogyatékossgal élők” központjában. A kezük, amely a jelnyelv mintáival hímezte ki az eget, a betlehemi angyalok szárnyára emlékeztetett.

A Szalézi Értésítő és Don Bosco karizmájának kedves barátai, a gyönyörű Északkelet-Indiából küldöm nektek karácsonyi jókívánságaimat. Nemrég érkeztem ide Nepálból, „a világ tetejéről” és a Shillong tartományból, amely csodálatosan tükrözi vissza a szalézi missziók történetét.

Ott találkoztam szalézi testvéreimmel és világiakkal, a Szalézi Család tagjaival, nővéreinkkel, a Segítő Szűz Mária Leányaival és a Segítő Szűz Mária Misszionárius Nővérekkel (MSMHC). Agartalában a misszionárius nővérek egy központot működtetnek „fogyatékossgal élő” gyermekek, serdülők és fiatalok számára.

Teljesen lekötötte a figyelmemet és érzelmileg mélyen megérintett, amikor aznap a szentmise alatt körülbelül ötven siket fiú és lány jelnyelven előadta az összes dalt, „utánozva” a nővért, aki előttük állt és „előmondta” nekik a dal szövegét. Megindító volt, ahogyan jelelve „énekeltek”, a figyelmük és az összeszedettségük, az arcukon tükröződő boldogság, a szemük, ami úgy csillogott, mint a kápolna fényei.

Hittel imádkoztam akkor velük és értük.

Másnap reggel meglátogattam őket az otthonban, ahol laktak. Az intézmény hivatalos neve „Ferrando Rehabilitációs Központ” Agartalában, az indiai Tripura államban található. Ez egy élvonalbeli iskola a technikának és a nővérek szeretetének köszönhetően. Kezdetben fogyatékossgal élő gyermekeket és fiatalokat gondoztak, ma már ezeket a gyermekeket igyekeznek bevonni az iskolai oktatásba, emellett az utóbbi években fogadnak autista, látásfogyatékos és gyermekkori agyi bénulásban szenvedő tanulókat is.

A nővérek 150 fiút és lányt gondoznak a Tripura régióból. Közülük 62-en élnek a házban a nővérekkel. Mind szegény családokból valók. A középosztálybelieknek valószínűleg vannak más lehetőségeik is, de mint már sokszor hangoztattam, a szegényeknek csak mi vagyunk.

A látogatás során a fiúk és a lányok bemutatták a hagyományos Hojagiri táncot. Lenyűgöző volt látni, hogy mindannyian tökéletes összhangban táncolnak egy olyan zene ritmusára, amit nem hallanak úgy, mint mi, de mégis ösztönösen nagyon jól érznek egyéb érzékeikkel. Egy másik fiatal, egy tornász magas színvonalú teljesítményével kápráztatott el minket. De a legszébb mindebben az érzékenysége, az öröme, a mosolya, a jelnyelven mondott hála kifejezése volt, és az imája, amit értünk mondott.

Elgondolkodtam ezeken a kis csodákon. Képzettek. Boldogok. Fel vannak készülve az életre. Az iskolatársaik közül sokan, akik évekkor korábban ide jártak, már sikeresen befejezték egyetemi tanulmányaikat. És minden pillanatban, amit abban a házban eltöltöttem, éreztem az Úr jelenlétét, a nővérek önátadását és elkötelezettségét és ezeknek a gyermekeknek az örömet és háláját az Úrnak mindazért, amit az életükben kaptak. Nézetem, figyeltem és éreztem a szívem legmélyéről feltörő hálát.

Most ismét igazolni tudtam, mint korábban Nepálban vagy Siliguriban, hogy Isten továbbra is gyönyörű élettörténeteket ír, amelyekben jelen van, és újra megszületik oly sokak szívében.

A velük töltött néhány óra alatt megtanultam néhány „szót” jelnyelven, amennyi elég volt ahhoz, hogy üdvözlöljem őket, hogy elmondjam nekik, hogy mennyire elbűvöltek és köszönetet mondjak nekik. Jó érzés volt, és úgy éreztem, hogy meg kell köszönnünk az Úrnak, hogy ajándékol adta nekünk Don Boscót és az ő Szalézi Családját, mert mindannyian, akik a tagjai vagyunk, bármennyire kicsit is teszünk hozzá, de ezzel a fiatalok javát szolgáljuk, hogy boldogok legyenek „az időben és az örökkévalóságban”.

Jelnyelven megígértem azoknak a gyermekeknek, hogy imádkozni fogok értük és másokat is megkérek erre. Megköszönték nekem, a szemük és a mosolyuk mindent elárult. És ezzel a visszaemlékezéssel szeretném számotokra is láthatóvá tenni, kedves barátaim, az üdvösségtörténetnek azokat a kicsi, bár nagyszerű nevelési „csodáit”, amelyeket mi, szaléziak írunk.

Ezért most, karácsony előtt még egyszer biztosítalak benneteket, hogy az Úr jelen van köztünk (akár tisztában vagyunk ezzel, akár nem), és mindenekelőtt a legkisebbek és legvédtelenebbek között válik létté, mint Agartala fiai.

Soha nem felejttem el a kezüket, amellyel csendes nyelvükön hímezték az eget, ami sok fecskére emlékeztetett repülés közben, vagy sok angyalszárnyra, mint Betlehemben. Az angyalokra, akik dacolva a föld vonzerejével, kitárják előttünk az eget.

Agartala fogyatékossgal élő gyermekeivel együtt kívánok nektek boldog karácsonyt, az Istengyermek boldog születésnapját, aki a szeretet mindannyiunk számára.

Áldott, boldog karácsonyt!

Bosco Szent János
Ifjúsági Nevelési és Oktatási Alapítvány

FIGYELEM! A pénzforgalmi szám megváltozott!

OTP bankszámlaszám: 11784009-21401080

Adószám:

19673752-1-41

iskolák
oratóriumok
szakképzés
táborok
lelkigyakorlatok
vezetőképzés

Zafféry 100

A nyergesújfalui temetőben nyugszik dr. Zafféry Károly, aranyismeret-áldozópap, az első magyar szalézi. Sírkövén ezt olvassa a kegyeletos látogató: „E hant a magyar Salesianum szegletkövét takarja.” Az évszám pedig: 1840-1919. Tehát pont száz éve annak, hogy elhunyt. Persze, nem azt ünnepeljük az idén, hogy meghalt, hanem hogy „megtért az égi hazába”, ahogy ezt egy szép szófordulattal fogalmazták meg eleink. De mindenképpen jó okot ad ez az évforduló arra, hogy beszéljünk Zafféry Károlyról, tanulmányozzuk az életét, megismerjük, vagy jobban megismerjük a személyét, hiszen ő az, aki elsőként elindult Torinóból Magyarországra, hogy szalézi szerzetes papként, Don Bosco fiaként utat törjön a többiek előtt, neki köszönhetjük a mai magyar szaléziatekat.

Zafféry Károly életének első időszaka a mai Románia legnyugatibb részén található történelmi, földrajzi területhez, a Partiumhoz köthető. Partium nem a történelmi Erdély része, közigazgatásilag hol Erdélyhez, hol Magyarországhoz, hol a Habsburg Birodalomhoz tartozott. Az 1848-49-es szabadságharc alatt átmenetileg Magyarországhoz tartozott, annak leverése után elszakadt Erdélytől, majd az 1867. évi kiegyezés után egészen 1920-ig Erdély és valamennyi volt partiumi terület a Magyar Királyság szerves részét képezte.

Hogy milyen környezetből indult az első magyar szalézi, azt csak sejtethetjük, mert családjáról, korai éveiről nem sokat tudunk. A Szatmári Püspöki és Káptalani Levéltár gyűjteményében őrzött anyakönyv megsárgult lapjára azt írta fel lendületes kézírással Böhm Augustin egykori káplán, hogy 1840. augusztus 15-én született és másnap, augusztus 16-án keresztelték meg Zafféry Ferenc uradalmi mezőkerülő és Balabán Veronka római katolikus szülők törvényes gyermekét, Károlyt. Keresztapja Szaploneczay Károly volt. Vajon róla kaphatta nevét? Nem tudjuk. Arról nem szól a krónikás, hogy hány testvére volt. Csak arról tudunk, hogy volt egy bátyja, aki később több ízben áthúzta számításait, és hogy

pénzt csikarjon ki tőle, még hamis tanúkkal folytatott perekéntől sem riadt vissza.

Születési helyének a Máramaros megyei Szatmár-egyházmegyei Hosszúmezőt jelöli meg első szalézi életrajzírója, Ádám László atya rendtörténeti tanulmányában, amelyben hosszas, kiterjedő kutatásainak eredményeit 1949-es dátummal összegezte. Mivel az eredeti anyakönyvi bejegyzésekben Sziget szerepel, hajlunk rá, hogy Hosszúmezőt gyermekkorának helyszínéül határozzuk meg.

Hosszúmező (románul Câmpulung la Tisa, ruszinul Dolho Pole, németül Langenfeld) falu Romániában, a történelmi Máramarosban, Máramaros megyében. Ukrajna felé vasúti határátkelőhely, az Ukrajna és Románia között határfolyót képező Tisza partján, Máramarosszigettől 12 kilométerre északnyugatra fekszik. Hosszúmező a hajdani öt máramarosi koronaváros egyike volt, a XIX. században veszítette el városi rangját. A Tisza partján terül el, a XV. században sörakodó kikötőjéből szállították tutajokon a környéken kitermelt sót. Máramaros megye egyetlen magyar többségű községét alkotja, de laktak itt még ruszinok, németek és románok, felekezeti szerint római katolikusok, reformátusok, görögkatolikusok és zsidók. Ez a nyelvi tarkaság magyarázhatja Zafféry Károly sokrétű nyelvtudását is, hiszen a környezetében beszélt nyelveket a fogékony gyermeki elme könnyedén megtanulhatta, és később alapként szolgált annak, hogy még több nyelvet elsajátítson. Vélhetőleg szülőhelye eme ajándékának köszönhetően később a péliföldszentkeresztai búcsúsok, hogy a már idős Zafféry atya gyóntatóként rendelkezésére állt magyar, német, tót, sőt, még a cigány bűnbánóknak is. Azoktól, akik Zafféry Károlyt még személyesen ismerték, tudjuk, hogy büszke volt magyarságára. „Az apám német volt, az anyám oláh, és meg tősgyökeres magyar vagyok!” – szokta mondani.

A kis Károly elemi iskolai tanulmányait szülőfalujában, a gimnáziumot Máramarosszigeten, a főgimnáziumot Szatmáron végezte.

A Magyar Katolikus Lexikon szerint a Máramarosszigeti Piarista Gimnáziumot III. Károly király alapította 1730-ban, amikor a piaristák letelepedtek a városban. A gimnáziumot 1731-ben nyitották meg. A piarista kollégiumot a kincstári hivatalnokok és a nép gyermekei szellemi nevelésére szánták. Az iskolát igen népszerűvé tette a diákszínjátszókör, ezért a tanulói létszám fokozatosan emelkedett. Az iskola 1850-ben négyosztályos algimnáziumként működött, és az egész megye vezető oktatási intézményének számított.

Amikor Zafféry Károly ide került, az iskola a megyéspüspök fenntartásában, egyházmegyes papok vezetésével működött 100 körüli tanulólétszámmal, mint bölcsészeti líceum és püspöki szeminárium, a tanítás nyelve pedig magyar volt. Miután gimnáziumi tanulmányait befejezte, jelentkezett az egyházmegyei papnevelő intézetbe mint Szatmár-egyházmegyei papnövendék. 1858 októberében öltötte magára az Úr katonáinak szent ruháját. Akkoriban érkeztek a jezsuiták a megyéspüspök meghívására újra Szatmárnémetibe, így a fogékony Zafféry hivatása érlelése mellett egyszerre szívhatta magába a jezsuita lelkiiséget is. Tanulmányait kiváló eredménnyel végezte – ezt szintén a Szatmári Püspöki és Káptalani Levéltárban található feljegyzésekből tudjuk: szónoklatból kiváló, erényes, Krisztust szerető, a vallásgyakorlatokon rendszeresen részt vesz, tisztességes, becsületes, csak alapos megfontolás után ítélik. Szorgalma dicséretes, a vizsgákon jól teljesít. A hittudományi tanulmányok végeztével azonban korhiány miatt nem szentelheték fel azonnal, így egy ideig a szatmári főgimnáziumban helyettes tanárként tanított, majd Beregszászban és Bécsben nevelősködött, ahol látogatni kezdte az egyetemet.

A levéltári feljegyzések szerint Zafféry Károlyt 1864. április 1-én szentelte papá Haas Mihály, a szatmári egyházmegye püspöke.

Folytatjuk...

Magyar szaléziak nyomában Dominikán és Kubában

Október első hetében a magyar szaléziak egy kis küldöttsége Ábrahám Béla tartományfőnök vezetésével a Karib-térségben egykor igen gyümölcsöző munkát végző magyar szalézi misszionáriusok nyomait kutatta, akikről ma már szinte hírből sem tudunk. Wilson Rosario atya, tartományi titkár volt a magyarok segítségére.

Az 1940-es években a Szent Istvánról elnevezett Magyar Szalézi Tartomány nagyon erős, hivatásokban igen gazdag tartománya volt a szalézi rendnek, ahonnan hagyomány szerűen Kubába küldött misszionáriusokat a rendfőnök, akik aztán a kubai tartomány oszlopos tagjai lettek, és igen hatékonyan és gyümölcsözően működtek, amíg a hatalomra jutó kommunista diktatúra ki nem utasította őket az országból.

A legtöbbször a közeli Dominikai Köztársaságban találtak menedéket és ott telepedtek le. Ilyen volt Végh Bertalan atya is. A szaléziak 1954-ben megalapították a Savio Domonkos benntlakásos fiúiskolát (Hogar Escuela Domingo Savio Santo) a nagyon szegény gyerekek számára, amelynek Végh Bertalan atya lett az első igazgatója. Ott végzett szalézi munkát halála napjáig, 1999. június 2-ig. A magyar misszionárius a helyi rendi kriptában nyugszik, de emléke élénken él a szaléziak között és nagy tisztelet övezi, hiszen nagyon jelentős munkát végzett itt, azok között tartják számon, akik megváltoztatták Jarabacoát.

A Hogar Escuela Santo Domingo Savio szalézi közössége kezdeményezéseként született meg 2013-ban a Politécnico Bartolomé Vegh (Végh Bertalan Műszaki Iskola), amelyet a diákok javaslatára Végh Bertalan atyáról neveztek el, örök emléket állítva így neki. Az iskola Sanchez várostól (Dominikai Köztársaság) mintegy 12 km-re található, közel 300 diákja van, 26 tanterem szolgálja a korszerű oktatást. A legszegényebb diákok is helyet kapnak benne.

A magyar szalézi küldöttség meglátogat-

ta az iskolát, ahol emléktáblát adott át az igazgatónak.

Végh Bertalan emléke itt igen élénken él a köztudatban, az iskola egyik falán nagy murálon örökítették meg és a diákok az iskolai pólójukon viselik az arcképét. Az ajándékok között egy magyar zászló is volt, amit a gyerekek nagy örömmel fogadtak.

A magyar küldöttség felkereste a Doña Chucha leányiskolát és árvaházat, amelyet a Segítő Szűz Mária Plébániai Misszionáriái (Misioneras Parroquiales de María Auxiliadora) vezetnek. Az egy-

Végh atya képe az iskolai egyen-pólón

Végh Bertalan sírjánál

A Végh Bertalanról elnevezett iskolában emléktáblát adtak át

A magyar küldöttség emléktáblát adott át Santa Clarában

Vándor József mellszobra körül

Vándor József egykori szobája

A misszionárius földi maradványait rejtő urna

házmegyei jogú női társulat alapítója a magyar Németh András szalézi atya volt 1961-ben. Németh András 1999-ben hunyt el Santo Domingóban 82 éves korában. Élete nagy részét itt töltötte, apostolkodva a helyi lakosság körében. Meglátogatták Mándly Károly atya sírját is Mocában, ahol káplán volt és gyóntató, és 1995-ben hunyt el 90 éves korában.

Október 6-án Kuba fővárosába, Havannába repültek, hogy felelevenítsék Tiszteletreméltó Vándor József, dorogi születésű misszionárius és társai emlékét. Kuba a világ egyik utolsó szocialista állama, ahol nincs internet, nincs telefon, ide nem hatol el a világ nagy hírözöne. Az utcák tele vannak óriási, régi amerikai autókkal és az emberek az utcán ülve sakkoznak, dámáznak vagy dominóznak. Szerencsés véletlen, hogy éppen Vándor atya égi születésnapja 40-ik évfordulójának előestéjén, október 7-én jártak működésének helyszínén, a kubai Santa Clarában. A magyar tartományfőnök és kísérete találkozott Bruno Roccaro atyával, Vándor atya boldoggáavatási ügyének posztulátorával, aki néhány éve Magyarországon járt, hogy felkutassa a Kubában nagy tiszteletnek örvendő misszionárius gyökereit, akit ő maga személyesen is-

mert életének utolsó éveiben.

Santa Clarában, a Carmen-templomban nagy tisztelettel és szeretettel őrzik a dorogi Vándor József atya emlékét. A helyiek már életében szentként tisztelték a szívvel-lélekkel az utolsó leheletéig a kubaikat szolgáló misszionáriust. Vándor atyát az egész városban úgy ismerték, mint a „béke emberét”, minden cselekedetében Isten szeretete és a lelkek megmentése motiválta. 1958-ban Che Guevara és Battista csapatai pont itt, Santa Clarában csaptak össze és próbálták legyőzni a másikat. Vándor atya volt az, aki békét hirdetett mindkét fél számára. Elérte, hogy befejezzék a harcot, a katonák a templom előtti téren békéért imádkoztak. Vándor atya mondta a misét és a béke oltára – így mondták – megszületett a szentmise imádságos szavai által. Aztán Fidel Castro azt kérte, hogy Vándor atya mutassa meg neki az iskolát, ami annyira megtetszett Castrónak, hogy ezt a típust akarta elterjeszteni az egész országban. De sajnos újabb amerikai támadás jött, és így már nem bízott az idegenekben az új elnök. Csak akkor vezethette volna tovább az iskolát, ha fegyvert is gyártanak benne, de ezt a béke embere már nem fogadta el. Átadta a szalézi iskolát az államnak. Maradt a templom és a szentségi élet. És itt is nagyot alkotott. Költeményei, keresztútja, versei maradtak meg, amelyeket a boldoggáavatása miatt gyűjtöttek össze.

Hosszú betegsége alatt is szolgálta híveit, a fájdalmakat nagy türelemmel és odaadással viselte. 2013-ban egy kis emlékhelyet létesítettek abban a szobában, ahol majdnem 25 évig élt, utolsó éveiben ágyhoz kötötten. Az emlékszoba ma is látogatható. Nagy kegyelettel őrzik még a legapróbb használati tárgyait, emlékeit is, amiket készségesen megmutattak a magyaroknak. Vándor József földi maradványait néhány éve exhumálták és a püspöki magánkápolnában őrzik. Itt imádkozhattak boldoggáavatásáért honfitársai.

A látogatók miatt a Carmen-templomban mondtak egy előesti misét (a magyar papok turistaként voltak nyilvántartva, nem misézhettek nyilvánosan a szocialista Kubában). A mise végén közös fotó készült Vándor atya mellszobránál, ahová már az emléktáblát is oda tették, amelyet Ábrahám Béla atya hozott ajándékba látogatásuk emlékére.

Karácsony öröme

Októberben egy hétvégi bevásárlásunkkor a legnagyobb meglepetésemre azt tapasztaltam, hogy a közelünkben lévő bevásárlóközpont karácsonyi díszbe öltözött. Megint meg kellett állapítanom, hogy ránk telepedett a kalmárszellem. A „csak vásárolj” szemlélet súlykolása és a szeretet érzéséből fakadó jelképes, személyre szóló szeretetajándékok kitalálásának háttérbe szorítása elindít egy hajszát, hogy az egymást túllícitáló drága, vagy a „nagy mázlivall” olcsóbban kapott árukért törjük magunkat, észre sem véve, hogy manipulálnak minket és csak a lényegről terelik el a figyelmünket. Sokan mutogatnak visszafelé, hogy az elmúlt 50 év hatása az, hogy az emberek nagy része elhagyta/elvesztette a hitét, de észre sem vesszük, hogy a vásárlás csapdája minket, vallásunkat gyakorló embereket is beszippant. Sokan, otthonosan meghittnek tartva furcsa, gyakran giccses fenyőág és gyertyakompozíciókkal és tőkfigurákkal – a karácsonyhoz nem is köthető más kultúra halottak napi szokását – elegyítve díszítik környezetüket és kété-három hét múlva azt tapasztalják, hogy a kezdeti izgalom ellaposodik, majd az advent idejére kihűl. A másik „kórkép”, a karácsony elmúltát követő panasz a fizikai kimerülésig elfajuló készülődés, sütés, főzés, nagytakarítás az utolsó pillanatokban történő élelmiszer és elfelejtett rokonoknak, ismerősöknek történő vásárlás, rokonlátogatás, az elmaradt baráti találkozók pótlása stb. Valóban ez a karácsony lényege? Természetesen mindnyáján tisztában vagyunk azzal, hogy nem. A Szalézi Értesítő olvasói számára ismert, sőt talán tanított érték is a karácsony lelki ünneplése, de magánéletünkben, sőt, munkahelyi, iskolai, óvodai tevékenységünkben is újból és újból beleszúszunk a fenti csapdába.

Egyházi, családi ünnepeinket részben az öröklött és továbbított családi hagyományok, illetve azok kisebb-nagyobb változtatása jellemzi. Gyermekkorban még gyakoribb, hogy rajzokat, kisebb

kézimunkákat készítenek, de, ahogy eljön az az idő, hogy zsebpénzt kapnak, már a félig kész vagy kész ajándékok vásárlása kerül az előtérbe. Sokan kérdezik, mit tegyünk, hogy közös ünnepeinknek más hangsúlyokat, tartalmat adjunk? A gyermekeink által is megfogalmazott, a környezetből hozott gyakran túlzó anyagi elvárásokat hogyan tudjuk leküzdeni, mit tehetünk azok egészséges keretben tartására, hiszen nagyon nehéz a napközbeni közösségekből, társaktól jövő információkkal szembenemenni. Több család is megfogalmazza, hogy igyekszik az elektronikus média hatását egy bizonyos életkorig kizárni, de például közlekedés közben is erős ingerek érik őket egy-egy reklámfelület képi vagy idősebb korban írott felületei által, vagy a társakkal beszélgetve, az ő vágyaikat, szülei felé megfogalmazott kéréseit hallgatva. A karácsonyi készülődés egy, a gyermeket is aktivizáló eleme lehet az adventi koszorú kellékeinek közös megvásárlása vagy, ha bizonyos tartozékok évről-évre eltettek, esetleg, ha azok öröklött elemek, akkor elővétele, kicsomagolása és az adományozó személyről való emlékek (esetleg fényképes) felidézése is segíti a közös élmény – a későbbi életkorra a hagyomány továbbélését –, a meghittség megteremtését. Amennyiben azt a megoldást választjuk, hogy évről-évre új hozzávalókat vásárolunk, akkor vonjuk be a gyerekeket is és adjunk nekik lehetőséget arra, hogy ők válasszák ki azokat. E közben lehet beszélgetni – a választását így is terelgetve – arról, hogy milyen szerepe van a színeknek és miért, az adventi koszorún és a miseruháknál a vásárnapi szentmisén.

Eddig főleg gyermekekről írtam, de oratóriumi közösségeinkbe, iskoláinkba több olyan fiatal is jár, akiket sohasem vittek templomba és a szüleiktől sem hallottak a karácsony lényegéről, tehát a fenti ismeretek számukra is újdonságot jelenthetnek. Akadhat olyan olvasó, aki megkérdőjelezi a lelki ráhangolódás

előbbi formáit, de Don Bosco ünnepeket felépítő gyakorlata ebben is útmutatást nyújt: „Vasárnap ünnepnap volt a Szalézi Szent Ferenc Oratórium fiataljai számára. Horatius – aki azt tanította, hogy *omne tulit punctum qui miscuit utile dulci*, azaz osztatlan tetszést arat, aki vegyíti a kellemeset a hasznossal – sosem gondolta volna, hogy a kereszténység által bizonyos emberek, ezt a maximát alkalmazva, az isteni kegyelem, vagy – ahogy mások mondanák – a belülről fakadó jóság segítségével ilyen gyorsan felemelkednének, s nem a saját dicsőségükre, hanem mások üdvözléséért dolgoznának. Ilyen ember, többek között, a figyelemre méltó és jeles pap, Don Bosco. Akik tegnap ott voltak az Oratóriumban, láthatták ezt. A templomuk névadó szentjének ünnepe volt éppen, s a szakrális és az élvezetes dolgok olyan bölcsen voltak beosztva a jelen lévő fiatalok számára, hogy szinte repült az idő.” (Braidó, 123.)

Ha Don Bosco gyakorlatát vesszük alapul és azt adaptáljuk a felkészülés idejére is, akkor egy lehetséges mód – életkorra való tekintet nélkül – az ünnepre való lelki ráhangolódást is segítve a pásztorjátékokra vagy betlehemezésre való felkészülés. A közös szereplés a szülővel, tanárokkal, szalézi munkatársakkal, fiatalokkal, gyermekekkel örök érzelmi emlék, amely segíti a bevésoedést, a hagyományok megalapozását és gyakran váltja ki azt a gondolatot, hogy de jó lenne ezt az alkalmat újból és újból megismételni.

Felhasznált irodalom

Pietro Braidó (szerk.): *Don Bosco, a nevelő. Írások és tanúvallomások. Don Bosco Kiadó, Budapest. Megjelenés előtt*

Első fogadalom és ami utána jön

Előre is köszönjük minden kedves Olvasó érdeklődését, aki szívesen bepillant a szalézi formációnk új időszakába.

Domonkos: A noviciátus és a szeptember 8-i első szerzetesi fogadalom után itt vagyunk Rómában. Sivadó Balázs, Berkeci Szabolcs és én, Tóth Domonkos a Szent Tarziciusz közösségben a Szent Kallixtus katakombák mellett élünk. Szabolcs és a magam részére innentől számítva két év ún. posztnoviciátust jelent, ami magába foglalja a filozófia köré épülő tárgyak és egyéb, a szalézi lelkiséget, apostoli életet érintő tárgyak tanulását a Pápai Szalézi Egyetemen (UPS). Kirner Zoltán atya az egyetemen a Szent Tamás közösségben él egy évig és speciális tanrendet folytat.

Zoltán a.: Igen, ma egy hónapja, hogy megérkeztem Rómába. 24 év után újra iskolapadba ültem... Kíváncsian vártam, hogy hogyan lesz majd a tanulás, ráadásul egy idegen nyelven? Egy évet fogok itt tölteni, amit a szalézi lelkiség mélyebb megismerésére kell fordítanom. Ezért a Teológiai Tanszék Szalézi lelkiség szakán nagyon érdekes és hasznos tárgyakat sikerült felvenni, melyek Don Boscóhoz kapcsolódnak, és olyan nagynevű professzorokat hallgathatok, mint Aldo Giraudo és Francesco Motto, akik egész életüket Don Bosco mélyebb megismerésére, műveinek értelmezésére, ismertetésére szentelték. Nagyon hasznos, de egyben a legnehezebb kurzus a keresztény spirituális teológia alapjaival foglalkozik, itt rengeteget kell olvasni... Két tárgy, a megszentelt életek pedagógiája és a hivatáspasztoráció, a hivatások háttérét, motivációit, segítségét, kísérését, ápolását vizsgálja a legkülönbözőbb szempontok szerint. Végül két kurzus van, ami kifejezetten a fiatalokat érinti: a fiatalok erkölcsi nevelése és biblikus pasztoráció a fiatalok körében. A szint már erősen tudományosnak mondható, van köve-

Az első szerzetesi fogadalom letétele után

telmény bőven, de a tanárok nagyon megértőek, mindenben segítenek. Egyre jobban belejövök én is a tanulásba...

D.: A Szent Tarziciusz fiatal szalézjaival minden hétköznapi a Szalézi Egyetemre megyünk. Ahogy a neve is utal rá: szalézi tanárok, kispapok, posztnoviciusok, de nagyon szép benne, hogy más szerzetesrendekből is jönnek a mi filozófia tanszékünkre tanulni. Még színesebbé teszik az egyetemet a laikus fiatalok, akiknek a jelenléte a szalézi hivatás szempontjából gazdagító.

Szabolcs: Amint Domi is utalt rá, egyetemünk a Világegyház és Szalézi Családunk egyeteme. Nagyon tetszik, hogy olyan közeg, ahol a tudomány és a hit párbeszédet folytat. Több pápa is megfogalmazta ezt a vágyát, de az Alapszabályaink is kifejezik, „*az evangéliumnak az evilági rend fejlődéséhez szorosan kapcsolódó üzenete*” van (vö. Asz. 31.), tehát nincs szakadék az evangélium és a tudomány között. Erre a szemléletre alakítanak, hogy a fej-szív-kéz összhangban mozduljon. Ne csak elméleti emberek, de ne is vakon tevékenyek legyünk, hanem megfontoltan tudjuk, hogy mit miért teszünk. És így éljük meg az ésszerűséget, mint a megelőző módszer egyik alappillére. Felmerülhet a kérdés, hogy ha az egyetem az időnk nagy részét felöleli, akkor miért nem filozófatusnak hívjuk ezt az időszakot, miért posztnoviciátus?

A filozófatus azt jelentené, hogy itt a képzés a lényeg, de mi mégis posztnoviciátusnak hívjuk. Ugyanis az Alapszabályaink értelmében ebben az ún. értelmi dimenzióban is alá kell húznunk, hogy az egyetlen szalézi hivatásra formálnak bennünket, tehát egy egység a noviciátussal együtt. A tudományos komolyság összhangban kell hogy legyen a szerzetesi apostoli dimenzióval.

Ehhez alkalmazkodik a közösség élete is: a középpontban nem a tevékenység áll, hanem a fiatal szalézi igénye, aki az értelmi formációban részt vesz. Erre hajlik rá a napirendünk és az imaéletünk is. A mesés, nyugodt, zöld környezet is támogat ebben. Különbözik a noviciátustól, mert kevesebb a munka, több a tanulás, több a tanulási idő, aminek a komolyságát érezzük és kifejezzük a nagyobb csenddel és fegyelemmel.

Domonkos, Zoltán atya, beszélhetek a közösségekről?

D.: A mi közösségünk hasonló a noviciátushoz: magyarok, horvátok, albán, afrikai és természetesen olaszok. Húsz fiatal szalézi és tizenhárom állandó formációban résztvevő, tehát örökfogadalmas rendtárs. Ami még színesebbé teszi: ezekben a hónapokban néhány misszionárius él velünk, akik már Torinóban megkapták a missziós keresztet, de még nem indultak el a célországba. Nálunk ők nyelvet tanulnak,

készülnek a küldetésükre. Így sikerül jobban megismerünk más kontinensek, tartományok, kultúrák szokásait. Az idősebb rendtársak között jelen van például a 90 éves Giovanni Barroero atya, aki spanyolra tanítja a misszionáriusokat és gyóntató.

Sz.: Aki kilenc évig a magyar tartomány újraépítésében közreműködött és még mindig beszélget velünk magyarul...

D.: Nagyon sok idős szalézi néhány évvel ezelőtt az egyetemen tanított. Bármikor készen állnak segíteni nekünk.

Sz.: Nagyon jól tesz a „nagyapa” korosztály jelenléte és alázatos tanúságtétele. Kiemelném, hogy köztünk él Don Bosco kilencedik utódja, don Chávez. Néha hónapokig járja a világot, de azért köztünk van. Az előttünk járó magyar testvéreink a lelkünkre kötötték, hogy ne hanyagoljuk el a testvéri életet. Akkor is, ha ebben a dimenzióban kiemelkedik az értelem, nem jelenti azt, hogy elhanyagoljuk a többit. Nem magányos harcosok vagyunk a padokban, hanem összefogunk. Megkapjuk a jegyzeteket a többiekől, felkészítenek minket a tanárokra, fogásokra, kihez hogy kell hozzáállni. Érezzük a testvéri élet átfogó szerepét tanulásban, kapcsolódásban, imádságban. Együtt vagyunk. Zoltán atya?

Z.: Nagy szerencsémre itt lakom az egyetem mellett egy fiatal papokból álló közösségben. 33-an vagyunk, összesen 18 nemzetből. Ebből 27 tanuló, 6 tanár. A közösségi élet nagyon színes, és multikulturális. Én egy nagy gazdagságnak élem meg azt, hogy együtt élhetek most a nagy Szalézi Családdal, hiszen minden kontinensről vannak testvérek. Jó beszélgetni velük, megismerni az életüket, örömeiket, nehézségeiket, szokásaikat, amiket saját tapasztalatainkból hallhatok. Természetesen van rendszeres lelki program: elmélkedés, szentmise, zsolozsma, szentségimádás, lelkinapok, megosztások. Jó élmény körülállni az oltárt minden reggel közel harmincan, érezni a Szalézi Család erejét... Jól vagyok, jól érzem magam! Igyekszem jól kihasználni ezt az évet, főleg a tanulmányok által.

A Szent Tarciziusz nemzetközi közösség

A Szent Tamás közösség

Az örökifjú Giovanni atyával

D.: De beszéljünk a hétvégékről is, mert azok sem üresek. A Szent Tarciziusz közösségből minden hétvégén ún. apostolátusba megyünk három-három fiatal rendtárs együtt különböző helyekre. Én például Rómától 80 km-re Civitavecchiába. Abban különbözik a noviciátusi apostolátustól, hogy jobban sikerül megtapasztalnunk a helyi közösség életét. Például vasárnapi ebédet főzünk, együtt imádkozunk a közösséggel, de természetesen a fiatalok között a munka is megvan az oratóriumban. Én személy szerint gitárkurzust vezetek. Te mit csinálsz hétvégén, Szabi?

Sz.: Minket vasmarkú oratóriumvezető vett kezelésbe. A közösség neve Cinecittà, ami Róma legnagyobb

plébániája – 50 ezer lelket számlál. Az első alkalommal az oratóriumvezető mondata mindent leírt: „Ha azt gondoltátok, hogy pihenni és kiereszteni a gőzt jöttök, felejtsetek el! Itt szalézi életet élünk!” – ezért bekapcsolódunk a közösség életébe, de az udvaron is „odalök” minket a fiatalok közé, ha éppen nem vennénk észre, hogy hol van szükség ránk. Ezen kívül bérmezőzési felkészítőt vezetnek egy hitoktatóval, a másik két testvérünk pedig kórust vagy ministránsokat vezet. A többiek más helyeken vannak...

De mi az értelme ennek az apostolátusnak a tevékenységen kívül és a tanult gyakorlatba ültetésén kívül? Szerintem lényegében újraéljük kicsit azt, ami Jézus és Don Bosco szívében volt: „Amikor kiszállt és látta a nagy tömeget, megesett rajtuk a szíve. Olyanok voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Sok mindenre kezdte őket tanítani.” (Mk 6,34) Bosco Jancsi pedig egyik kezében kapával, a másikban könyvvel ment dolgozni a mezőre tizenévesen. Látta a tanulatlan fiatalokat, akik ösztönözték, s így mi is látjuk, hogy kikért tanulunk, izzadunk az egyetemen egész héten.

D.: Még gyorsan elmondanám a végén, hogy természetesen a nehézségek és a küzdelmek ellenére odafigyelünk, hogy ezt a két évet ne csak túléljük, hanem megéljük. Nagyon gazdag és a jövőben hasznos értékeket kapunk, amit kamatoztathatunk a további szalézi életünkben.

Lengyelországi zarándoklat

Zarándokúton járt Lengyelországban a barcikai HIFI és a szalézi munkatársak

Andrásfalvy János atya, Kukuczka Robert atya és Fülöp Tibor testvér szervezésében 2019. augusztus 12–16. között a Don Bosco Iskola HIFI csoportjával valamint a szalézi munkatársakkal Lengyelországba zarándokolhattunk. Az öt nap alatt fiatalok és idősebbek egyaránt összetartó, szeretetteljes és vidám közösséggé kovácsolódtunk össze.

Első napunkat kora reggel szentmisével kezdtük Kazincbarcikán, a Szent Család-templomban, majd buszra szálltunk és Czeszochowáig alig álltunk meg. Utunk során hamar eltelt az idő, mert kaptunk egy jól összeállított zarándokfüzetet, amelyben imákat és rengeteg új éneket találhattunk, amelyeket – emelve a hangulatot – Tibor testvér sokszor gitáron kísért. Sőt, még a lengyel nyelv néhány számunkra fontos mondatát is eljátszhattuk, melyek az út során jól jöhetnek, ugyanis a kis füzetben volt egy apró szótár is.

Megérkezésünk után nem sokkal már részt vehettünk egy 21.00 órakor kezdődő „Apel”-en, amely egyfajta zenés imádság, megtekinthettük a Jasna Gorán a Fekete Madonna gyönyörű képét és imádkozhattunk előtte a zsúfolásig megtelt kegytemplomban. Döbbenetes volt látni az emberek nagyerejű hitét!

Második napunk legfőbb mozzanata a Czeszochowa melletti Kopiecben a szalézi noviciátus meglátogatása volt, ahol egy gyönyörű kápolnát tekinthettünk

meg, és hallhattunk a történetéről. Kérdezhettünk is az ott élő novíciusoktól Robert atya tolmácsolásában és egy szentmisével zárhattuk a látogatást. Este a Czeszochowában található óriási sátorban megrendezett *Jézus nyomdokain* című kiállítást a mi kedvünkért még egy órával tovább tartották nyitva, így a két atya tolmácsolásában sikerült teljesen megértenünk. A szállásadóink is nagyon kedvesek voltak, csakúgy, mint azok a jókedvű zarándokok, akik úton-útfélen köszöntöttek minket.

A harmadik napon Kaliszba utaztunk, Lengyelország legidősebb városába, ahol szentmisén vehettünk részt a Szent József nemzeti kegytemplomban és megtekinthettük a kriptában a Dachauba hurcolt, de túlélő papoknak szentelt kápolnát is. A finom ebéd és fagyizás után folytattuk zarándoklatunkat a gyönyörű Lichen Stryba-ba. Vacsora után voltunk már, amikor megtekinthettük a lenyűgöző, lélegzetelállító, Lengyelország síró királynőjének szentelt bazilikát, azon belül a Mária-kép zenés leleplezését. Már éjszakára és másnapra maradt a bazilika közelében lévő Golgota élethű másolata és a sok gyönyörű kápolna, emlékhely felfedezése, amelyek a bazilikát körülvették.

Lichen Strybából a negyedik napon utunk Lengyelország legelső fővárosába, Gniezno-ba vezetett, ahol Szent Adalbert-Béla-Wojciech sírja található. Egy gyönyörű katedrális találtunk, melynek a harangtornyából hosszadalmas lépcsómászás után gyönyörű kilátás nyílt a tájra. Még arra is volt időnk, hogy lemenjünk a licheni tóra fürdeni, hajókézni, kajakozni, így egy vidám estét tartottunk.

Utolsó napunkon útközben hazafelé Wadowicében álltunk meg, ahol megköszönthettük Szent II. János Pál pápa kedvenc krémjét, megnézhattuk, hogy hol élt, melyik templomban imádkozott. A későbbiekben pedig a hazafelé vezető úton megálltunk Inwałdban, ahol a világhírű miniatűr épületeket nézhettük meg, és eltölthettünk egy kellemes délutánt a parkban lévő játékokkal. Utunk során többször esett az eső, de éppen akkor, amikor minket különösebben nem zavart. Pénteken késő este, pontosabban szombat hajnalban nagyon fáradtan, de élményekkel gazdagon tértünk haza. Szerintem a résztvevők nevében is mondhatom, hogy öröm volt ott lenni és ilyen módon gazdagodni. Nagyon köszönjük a lehetőséget és reméljük, sok ilyen útból lesz még részünk!

Döntések, kihívások, szenvedély

Lelkigyakorlat pedagógusoknak, nevelőknek

Don Bosco lelkeségében hívták a szaléziak az október 25–27. közötti hétvégére a pedagógusokat, nevelőket Péli-földszentkeresztre, hogy e program keretében új megközelítésből, közösen gondolkodva kerüljenek közelebb a szalézi pedagógiai gyakorlathoz. A szalézi lelkeség a fiatalokhoz szól, így naprakésznek kell lennie. Ehhez a lelkeséghez egy eredeti stílus tartozik egy sajátosan szalézi cselekvési mód, melynek megismertetése, elmélyítése volt a szervezők célja.

Ábrahám Béla atya előadásai, rendtársak és a tartományfőnökség, valamint a Don Bosco Kiadó munkatársai, animátorok vezette kiscsoportos műhelyek, közös imák kínáltak lehetőséget arra, hogy tanulva, átímádkozva, egy kávé vagy séta közben megbeszélve a hallottakat gondolhassák át a résztvevők az érintett témák aktualitását, a szalézi jelenlét és feladatok sokszínűségét.

A család szerepe Don Bosco lelkeségének, stílusának kialakulásában, Don Bosco Istenképe és Egyházképe, mint lelkeségének alapja voltak Béla atya indító előadásai, amelyek korrajzot is adtak,

és más szentekkel összehasonlítva mutattak rá a rendalapító és pl. Assisi Szent Ferenc életútjának hasonló kihívásaira. A szalézi nevelői stílusról, a megtorló módszer ellenpárjaként megjelenő megelőző módszerről, majd pedig a szentgyónás és szentáldozás szalézi nevelésben betöltött szerepéről szóltak a további előadások.

A műhelyek hétköznapiakban alkalmazható szalézi recepteket, bevált gyakorlatokat kínáltak. Kisebb-nagyobb csoportokban, ki-ki érdeklődésének megfelelően választhatott, hogy miről szeretne hallani, mit szeretne kipróbálni. A párhuzamos műhelymunkák lehetőséget adtak arra, hogy kevés lemondással a kínálatból többet is választani lehessen. Sándor Dorottya animátorként beszélt a játék szerepéről, a nevelésben alkalmazható bevált formáiról, ötleteket adva, mutatva, hogy mennyi lehetőség van egy-egy jól felépített játék során a nevelési célok megvalósítására. Az iskola és az oratórium egysége, az animátorok szerepe mindkét helyszínen a szalézi nevelésben Szlávik Adél bemutatóján keresztül je-

lezte, mennyi nagyszerű kínálkozó lehetőséget használhatunk még ki.

A szalézi animátorként felnőtté vált munkatársak mellett már az animátorképzésért is felelős szalézi szerzetes, Kovács Sándor testvér beszélt az elkísérés, asszisztencia gyakorlatáról, mint módszerről és mint magatartásról, jelezve az ész és a szív feladatait ebben a küldetésben.

Koblencz Attila, a szalézi iskolák pedagógiai igazgatója elméleti bevezetője után a „Lehet-e jól büntetni?” kérdéssel mozgatta meg a workshop iránt érdeklődőket. Másnap a pápai tanításban is kiemelt szerepet kapó teremtésvédelem kérdésével, lehetőségeivel jelezte a szalézi pedagógiai munka aktualitásokra érzékenységét, kiemelve a legfontosabb problémákat, lehetséges válaszokat. A szakképzést és nevelést, mint kiemelt szalézi feladatot Kővári László testvér műhelyében vitathattuk meg.

Gyönyörű őszi idő, nyitott szívek és a sajátos szentkereszti hangulat jellemezte a hétvégét.

Diákigazgató választás szalézi módon

A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban minden évben megrendezik a diákigazgató választást, amikor a 11. osztályok jelöltjei egymással versengenek a kitüntető címért. Idén szeptember 23–27. között zajlott a programsorozat, amikor négy napon keresztül négy osztály szervezésében különféle eseményeken vehettek részt az iskola tanulói.

A 11. évfolyam osztályai hosszú heteken keresztül készültek, hogy az egész gimnázium számára emlékezetes napokat hozzanak össze. Mindegyik osztály nagyon igyekezett a saját jelöltjét segíteni, hogy megnyerhessék a választást, de a 11.C valami újat, eddig nem tapasztalt dolgot tett, ami túlmutat az eddigi programokon.

Mire lehet büszke egy új igazgató? Erre mindenképpen!

A múlt héten tombolt a diákhét, egymással versenyeztek a 11-es osztályok: videók, reggeli kavalkádok, nagyszüneti műsorok és az elmaradhatatlan ebéd alatti kiszolgálás, plakátháború. Mind-mind a kampány része volt, amely azt szolgálta, hogy meggyőzze a diákokat arról, hogy ők a legjobbak, rájuk szavazzanak.

És van egy osztály, amelyik csavart egyet a dolgon. Nem azt kérték, hogy mindenki az osztály színét idéző pólóba jöjjön, és nem azt ígérték, hogy az az osztály, amelyik a legtöbb ilyen színű pólóban jelenik meg, megnyeri a főnyereményt. Nem. Ők ráéreztek arra, hogy valami olyan mellé állhatnak, ami túlmutat az iskola falain, ami egy nemesebb ügyet segít.

A 11.C osztály

A 11.C úgy döntött, hogy támogat egy olyan kezdeményezést, amelyik a leszakadó, rossz körülmények között élő fiataloknak kínál kitörési pontot: a szaléziak által Herbolyán nyitott Tanoda megsegítését tűzték ki célul. És ezért a diákokat arra kérték, hogy hozzanak a 11.C napján tanszereket (ceruzát, tollat, papírt, stb.), és a legadakozóbb osztályt jutalmazzák a főnyereményükkel.

Hihetetlen mennyiségű adomány gyűlt össze. A diáknapon Molnár Mariann, a Don Bosco Tanoda szakmai vezetője vehette át jelképesen a csomagot egyetlen doboz formájában. A többi hétfőn szállították el az iskola kisbuszával, hi-

A 11.C osztály

szen más módon lehetetlen küldetés lett volna.

„Légy vidám, és tedd a jót!” – mondta Don Bosco. A 11.C megfogadta ezt a tanácsot, és talán még nem is gondoltak arra, hogy mennyire illik ez a kezdeményezés az általuk ihletet adó Star Wars filmekhez. A Skywalker saga a jó és a gonosz örök küzdelméről szól, de – ahogy Luke is megérezte a velejéig gonosz apjában, hogy maradt benne jó – a jótékonykodás is megmutatta, hogy még azokban a diákokban is megvan a hajlandóság segíteni, akik a mindennapokban alaposan próbára teszik a tanáraink és

tanulóink türelmét.

És innentől kezdve nem az számít, hogy melyik osztály nyerte a választást, hiszen a képzeletbeli dobogó tetejére a 11.A mellett (akiknek ezúton is gratulálok) a 11.C is felállhat.

Köszönöm a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium diákjainak, a 11.C osztálynak és nem utolsósorban az osztályfőnöküknek, Szabóné Gonda Zsuzsannának, hogy kitalálták és meg is valósították ezt.

És mint minden mesében, a jó itt is elnyeri a méltó jutalmát, ma kaptuk ezt az e-mailt:

„Kedves Vezetőség!

A Don Bosco Barcika Tanoda gyermekei és munkatársai ezúton is kifejezik tiszteletteljes hálájukat és köszönetüket a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium diákjainak és dolgozóinak az összegyűjtött adományokért. Mérföldkönek tartjuk a kezdeményezést, melyet a 11.C osztály kampánya részévé tett.

Szeretettel meghívjuk a 11.C osztály diákjait és osztályfőnökét az Oroszlánkirály című színdarab megtekintésére október 10-én 15.00 órától a Herbolyai Községi Házba.

Köszönettel:

Molnár Mariann, szakmai vezető”

Hihetetlenül sok adomány gyűlt össze

Marillai Andrea SC

Az ismeretlen lovag

Lovag Lonkay Antal neve sokaknak ismerős lehet, bár jelentőségét a magyar szalézi történetben talán nem hangsúlyozzuk eléggé. Az óbudai szalézi munkatársak csoportjával pont azért választottuk a közösségépítő hétvége helyszínül Balatonfüredet – ahol élete utolsó éveit töltötte – hogy felidéz-
zük alakját.

Lonkay síremléke a Balatonfüredhez tartozó arácsi temetőben már messziről látható, rajta a feliratok a szabadságharcost, a lapkiadót és az államférfit idézik. A hálánk jeléül elhelyezett koszorúval mi főleg a szalézira emlékeztünk.

A különböző emlékiratokból szemezgetve csak néhány fontos esemény, amit érdemes kiemelni a gazdag életútból:

Az 1827-ben született Lonkay gimnáziumi tanulmányai után belép a piarista rendbe. Hazafias elkötelezettségből az 1848-as szabadságharc idején honvédek áll, megsebesül, később üldözik, a piaristákhoz már nem veszik vissza. Több nyelven beszél, irodalomtörténeti és neveléstudományi tanulmányokat folytat, fordít, cikkeket ír, tanít. Több rokon vonást is felfedezhetünk Don Bosco és Lonkay között. Mindketten kiemelt fontosságot tulajdonítottak a nyomtatott sajtón keresztüli apostoli munkának. Lonkay katolikus fiataloknak szánt kiadványa a Tanodai Lapok 1856-tól jelent meg, ennek jelmondata a „Keresztény és hazafias alapon való haladás”-t tűzi ki célul – hasonlóan Don Bosco „jó keresztényeket és becsületes állampolgárokat” nevelési elvéhez.

Ádám László korábbi tartományfőnök történetírásában gondviselésszerűnek nevezi 1880. május 23-át, „amikor Segítő Nagyaszonnyunk Lonkayt Don Boschoz elvezette... Őbenne és őáltala indította el a magyar szalézi művet”. Sorsdöntő volt a találkozás, hiszen Lonkay azonnal felismerte Don Bosco nagyságát és azonosult a szalézi lelkülettel, majd kérte felvételét a szalézi munkatársak közé. Don Bosco saját kezéből és aláírásával vette át a felvételi okmányt és a szabálykönyvet. Lapjában ezután rendszeresen közölte a szalézi híreket, és hozzájárult a munkatársak toborzásához, közben a szerzetesek Magyarországra telepítését tervezte

Óbudai munkatársak Lonkay Antal sírjánál

Szalézi munkatársként különösen megfogott Ádám László megfogalmazása: „Lonkay állandóan Don Bosco igézetében élt. Mint Don Bosco harmadik családjának tagja, nagyon helyesen értékelve a szalézi munkatárs fogalmát, valósággal szalézi rendtársként érezte, s vallotta magát.”

Bár Don Boscót még ugyanabban az évben, 1888-ban követte az égi hazába, és a rend megtelepedését már nem érte meg, hite és lelkesedése előkészítette az első szaléziak érkezését.

Lengyel Erzsébet SC

„Régebb óta fiatalok” lelkigyakorlata

Idén szeptember 9–13. között zajlott az idősebb szalézi munkatársak és Don Bosco-tisztelők lelkigyakorlata Pélimődszentkereszten, amelyet a Kazincbarcikáról érkező Varga László szalézi atya vezetett. A résztvevők hiányolták Havasi atya biztató, gyakorlatias szavait, de szívesen hallgatták László atyát, aki nagyon közvetlen, családi légkört alakított ki, ugyanakkor alaposan fölkészült, hogy minél többet adhasson nekik. A lehetőség jövőre is nyitva áll, csak a jelentkezők számán múlik, hogy továbbra is élni fog-e ez az alkalom. Jöjjenek el és hívjanak másokat is, akik már „régebb óta” ugyan, de lelkben még mindig fiatalok és Don Boscóval maradnának!

A „régebb óta fiatalok” lelkigyakorlatának résztvevői

Szalézi Munkatársak Fóruma

A Szalézi Munkatársak Egyesülete november 8-10. között hívta Pélimődszentkeresztre tagjait hagyományos évi találkozására, a Szalézi Munkatársi Fórumra. Ez egy kötetlen alkalom a különböző csoportokhoz tartozó munkatársak számára, hogy találkozzanak, jobban megismerjék egymást, ahol meg tudják osztani örömeiket, nehézségeiket, és közösen tudnak gondolkodni hivatásukról, tervezni a jövőt. A meghívót mintegy harmincan fogadták el, közöttük mindenki nagy öröme hét új jelölt is. A találkozót Marillai Andrea koordinátor és

Andrásfalvy János atya, a szalézi munkatársakért felelős tartományi megbízott vezette. Fontos része volt a megbeszélések, előadások mellett a közös ima, szentségimádás és napi szentmise, szombaton pedig volt alkalom a munkatársi ígéret megújítására, amivel négyen éltek is.

A csoportok beszámoltak tevékenységeikről, különös tekintettel az új tagok meghívására és az együttműködésre a szerzetesekkel, animátorokkal, mialatt Sárvári Miklós a kezdeti formáció első lépéseit beszélte meg a jelöltekkel.

Rengeteg minden történt ezen a hétfőn, ami érdekes, fontos és a szalézi munkatársi hivatás megélésében előre visz. Sajnos nem minden csoportból tudtak eljönni erre a fontos találkozóra, de reméljük, hogy jövőre többen leszünk!

Ónodi Gábor SC

Játékkészítő műhely

A szalézi munkatársak munkája, így az Egyesület működése is csak akkor lehet sikeres és vonzó, ha vannak kézzelfogható eredményeik és ezek a szerzetesek hatáskörében jelen lévő csoportok közös munkáiként jönnek létre.

Az óbudai szalézi munkatársak kezdeményezésére, közreműködésével Játékkészítő Műhely alakult, mely szalézi szellemiségű oratóriumi játékok fejlesztését, előállítását tűzte ki célul. Az eddigi munkák forrását a Nemzeti Együttműködési Alap (NEA) biztosította. (NEA-UN-18-M-1129, NEA-UN-19-Ö-V-0226).

A 2018-as évben végzett munka különös értéknek tekinthető a munkatársakkal együttműködő SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium tanárainak (Orgoványi Gábor, Faltis Roberta és Szabó Andrea Cecília), valamint a festő és grafikus szakos diákok áldozatkész munkája, a közreműködő diákok magas száma, lelkesedése, a két nagyon sikeres ünnepség 2019. február 1-én, mely számos további gyermeket és fiatalt meg tudott mozgatni. Az elkészült „Szalézi képkirakót” és a „Szalézi memory-kártyákat” animátorok közvetítésével hét oratóriumi helyszínen tudtuk bemutatni, kipróbálni.

A 2019. évben új stábbal, a nagy Bazar Játék eszközeinek mintapéldányai készültek el, melyek kipróbálása már megkezdődött, és ahogy az időjárás engedi, folytatódni fog.

Az idei óbudai adventi buszjegyek bevétele az elkészült játékok nagyobb példányszámban való előállítására és forgalmazására kívánjuk fordítani.

Készülnek a változatos szabadtéri játékok

A Clarisseumból Máriabesnyőre zarándokló csoport
Nagy Zsuzsanna SC

Clarisseumi kirándulás

Biet Pál atya vezetésével október 12-én, szombaton a szalézi munkatársak és a hívek csoportja a Clarisseumból Máriabesnyőre zarándokolt.

Isten kegyelméből verőfényes reggelre ébredtünk ezen az októberi szombaton. Nyolc órakor a Clarisseum előtt várakozó buszunk elindult a hívekkel a máriabesnyői kegyhely felé.

Az M3-as autópályáról letérve elragadó látványt nyújtottak az őszi színeiben pompázó útmenti fák, bokrok. Már távolról láthattuk a dombtetőn elhelyezkedő máriabesnyői Magyarok Nagyasszonya barokk templomot. Kellemes gyalogúton át jutottunk fel a bejárat díszkapuján keresztül a templom udvarára, ahol II. János Pál pápa szobra fogadott bennünket. Innen látható volt a kapucinusok által felállított kereszt, melynek érdekessége, hogy nem Jézus függ a kereszten, hanem azok az eszközök, amelyekkel megkínózták. A barokk templom nagyon szép látványként tárult elénk. Az idegenvezető bevezetett bennünket és részletesen elmondta a templom történetét, amit Grassalkovich Antal gróf építtetett. A templom három részből áll, van egy altemplom, aminek nagyon jó a klímája és itt helyezkedik el a Grassalkovich családi kriptá is. Erre épül a főoltár mögötti Loreto-kápolna, melynek fából faragott, öltöztethető Szűz Mária-szobrát az olaszországi Loretóból hozatták. Ez a kápolna idővel kicsinek bizonyult, így hozzákapcsoltak a Loreto-kápolnához egy nagyobb templomot, amit 1771-ben szenteltek fel.

Amíg a tájékoztatást hallgattuk, Rákosligről is érkeztek zarándokok, akik csatlakoztak hozzánk. 9.30-kor Pali atya szentmisét mutatott be a rákosligrői és a helyi atyával. A Rákosligről érkezők, az atya vezetésével elsőáldozásra készülő gyermekeiket hozták el a kegyhelyre Magyarok Nagyasszonyát ünnepelni. Megható látvány volt, ahogyan ezek a kicsik bekapcsolódtak a szentmisébe, ministráltak. Kovács Csaba sem hagyta otthon gitárját, ezzel lelkesítette az ott lévő híveket az éneklésre.

Ezt követően Gödöllőn egy hat éve épült új, görögkatolikus, a mai kor igényeinek megfelelő templomot néztünk meg. Az új templombelső és ikonjai mindannyiunkat lenyűgöztek.

Utunk utolsó állomáshelye a Gödöllői Kastélypark, ahol még néhány órát eltölthettünk pihenéssel, beszélgetéssel, a fiatalok játékkal a napsütötte, kellemes környezetben.

Köszönjük a Jóistennek, hogy megadta a Clarisseum híveinek ezt a szép napot, amit Pali atya varázsolt meghitté és szeretetteljessé.

Milyen szaléziakra van szüksége a mai fiataloknak?

Készülünk a 28. Egyetemes Káptalanra

A Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljaival továbbra is keressük a válaszokat azokra a kérdésekre, amelyeket a rendfőnök javasolt, hogy segíteni tudjuk a 28. Egyetemes Káptalan felkészülési munkáját.

Kérdéseinkre Fejes Miklós, albertfalvi szalézi animátor és Valaczka Lukács, szalézi kollégista válaszolt:

Milyen annak a szalézinak a profilja, akit a ma és a holnap fiataljai számára álmognál meg?

Fejes Miklós: A legegyszerűbb válasz erre az, hogy olyan, mint Don Bosco és ahogyan ő is tette, Isten felé terelgeti a fiatalokat.

Valaczka Lukács: Szerintem az a szalézi, akire a mai kor és a jövő fiataljainak szüksége van egy kedves, ugyanakkor határozott ember. Bátor, aki oda mer menni a fiatalokhoz és megszólítja őket. Nem várja, hogy ők menjenek oda hozzá, hanem ő maga kezdeményez. Meghallgatja a panaszait és a boldogságukat, bölcs tanácsot ad, ha kérnek tőle és segít, amiben tud. Tudja, hogyan kommunikáljon, ért a szavakhoz, tudja hogyan mondja el amit szeretne és érti amit hall. Nem egy mindent tudó szuperhős, hanem egy igaz ember, aki ismeri a korlátait, mégis minden tőle telhetőt megtesz, hogy jobb helyre tegye a világot ott, ahol van. Olyan személy, aki az embert látja mindenben és igyekszik megismerni a másikat. Vidámságával és optimizmusával pedig tanúságot tesz a Jóisten gondoskodásába vetett hitéről, amivel a fiatalokat is közelebb tudja vinni Őhozá.

Mit látsz, mi hiányzik a mai szaléziakból, hogy teljesítsék ezt a profilt?

Fejes Miklós: Azt gondolom, hogy nálunk az idő és annak hiánya az, ami megnehezíti a dolgukat, mivel nincsenek túl sokan idehaza, feladatuk viszont annál több van, így nem egyszerű a dolguk.

Valaczka Lukács: Talán egy kis plusz bátorság hiányzik most a szaléziakból, hogy jobban merjenek a fiatalok közé menni, megismerni őket és bízni bennük. Bevonni őket a feladataikba és bízni abban, hogy meg tudják oldani, amit vállalnak, ugyanakkor ha kell, segítenek nekik.

Melyek azok a főbb igények, amelyekre a szaléziaktól vársz segítséget?

Fejes Miklós: Azt gondolom, hogy nekik lehet a legnagyobb lehetőségük arra, hogy segítsenek a fiataloknak megtalálni a hivatásukat, hiszen optimális esetben végig tudják kísérni őket gyerekkoruktól a hivatásuk kezdetéig és még tovább. Ha nem is konkrétan ugyanaz a szalézi, de maga a szalézi környezet és szeretet. Illetve a személyiség formálása.

Valaczka Lukács: A szalézaik vezetnek bennünket. Arra vágyom, hogy segítsenek abban, hogy felnőttként mi is jó vezetők lehessünk.

Hogyan lehettek ti a főszereplők, és miként tudnátok együttműködni a szaléziakkal, hogy segítsétek a saját környezetetekben élő fiatalokat?

Fejes Miklós: Véleményem szerint a hétköznapiakban a példamutatás az, amire ma leginkább szükség van. Ebben egy lelki vezető rengeteget tud segíteni, formálni és ha főképp fiatalok közt szeretném ezt tenni, egy szalézi lelki vezető igen sokat segíthet abban, hogy mindezt helyesen tegyem közöttük.

Mit üzenne ma Don Bosco a fiataloknak, szaléziaknak?

Fejes Miklós: Legyetek vidámak, vezessétek Isten felé a fiatalokat.

Valaczka Lukács: Don Bosco azt üzenné nekünk, hogy higgyünk a Jóistenben, hogy terve van velünk, és hogy mindig mellettünk van. Azt mondaná nekünk: „Coraggio! Bátorság!” Ne féljünk szembenézni a kihívásokkal, amelyekkel az életben szembesülünk. Higgyünk abban, hogy a Jóisten mindig megsegít minket és mindig azt szeretné, hogy vele legyünk. Ugyanakkor azt is mondaná, hogy higgyünk a közösség megtartó erejében, hogy a Szalézi Családban olyan helyen vagyunk, ahol mindig segítségre lelhetünk. Ahol te is tudsz adni és kapni, ahol közösségben lehetsz, ahová öröm tartozni.

2020-as PROGRAMELŐZETES

Téli Zenetábor
2020 január 31–február 2.
Péliföldszentkereszt

Szalézi vezetésű lelkiyakorlatok
nagybőjtben Péliföldszentkeresztben:

2020. március 20–22.
Lelkiyakorlat 18–24 és 24–35 éveseknek
Rendház, Don Bosco Ház

2020. március 27–29.
Lelkiyakorlat 12–14 és 15–18 éveseknek
Ifjúsági Ház

„Bízunk Istenben és haladjunk előre
félelem nélkül.” (Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Közeledünk az év végéhez. Fontos visszatekinteni erre az évre, ami mögöttünk van, észrevenni Isten nyomait az életünkben és hálát adni azért, hogy velünk volt. Könnyű panaszkodni Rá, amikor nehéz pillanatokot élünk át, amikor összeomlik a világunk és nem látjuk a kifelé vezető utat. De mennyire nehezen fedezzük fel és köszönjük meg az Isten ajándékait a hétköznapijainkban! Mert ha nehéz, akkor Isten a hibás, ha minden rendben van, az sokak szerint természetes dolog.

És miért fontos megtanulni hálásnak lenni – különösen Istennek? Ángel Fernández Artime, szalézi rendfőnök Don Boscót követve a 2020-as strennában különleges feladatot adott nekünk a következő évre: „Jó keresztények és becsületes állampolgárok” legyünk. Manapság ez egy fiatal számára nem könnyű feladat az én-központú társadalomban, ahol csak az számít, ami nekem hasznos. Olyan világban, ahol egyre kevesebben járnak templomba és még kevesebben élnek a tízparancsolat szerint. Ha valóban jó keresztények és becsületes állampolgárok szeretnénk lenni, nagyon fontos megtanulni hálásnak lenni, észrevenni a jót, ami körülöttünk van. A hálás szív pozitív hozzáállással viszonyul az élethez. Nyitott, azért betartja a parancsokat, és nem azért, mert kell, hanem azért, mert szeret. Szereti azt, aki adta ezeket a szabályokat, így nem a határokat látja benne, hanem a segítséget és megmentést. Ha betartjuk ezt a tíz szabályt, akkor biztos, hogy jó keresztények és becsületes állampolgárok leszünk. Isten nagyon szeret minket és csak a boldogságunkat akarja. Ezért legyen a mi vágyunk az Ő akaratát teljesíteni, hogy valóban boldogok lehessünk. Akkor is, ha áthúzza a mi terveinket, hogy még csodálatosabb tervekben részesülhessünk. Ne félj beengedni és észrevenni Istent az életedben! Istennel az élet kaland, de fantasztikus kaland.

Gamon Ewa FMA

TÖPRENGŐ

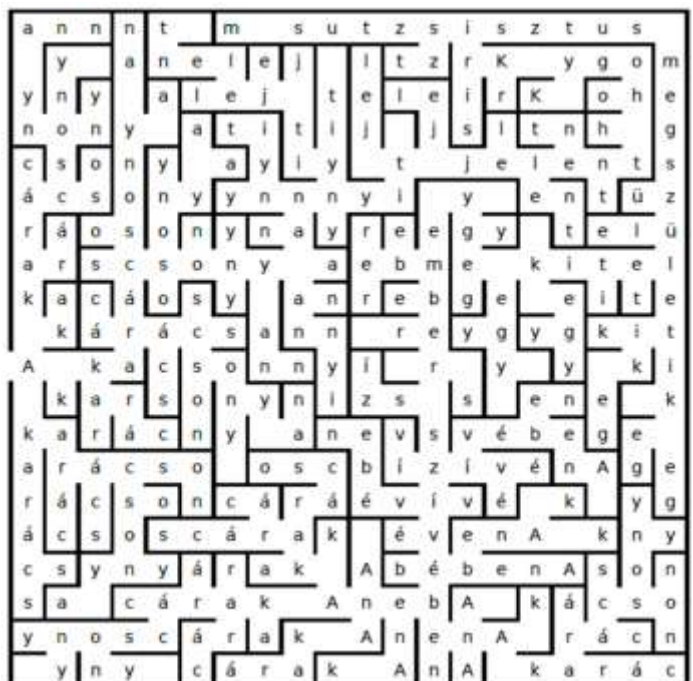
Menj végig a labirintuson és megtudod, milyen idézetet rejtettünk el benne! Ha sikerült, küldd el a toprengo@szalim.hu e-mail címre!
Beküldési határidő: 2020. február 25.

ANIMÁTOR TANÚSÁGTÉTEL

Az oratóriumba kicsi gyerekként kerültem be. Ahogy idősebb lettem, egyre jobban megismertem az animátorokat. Jó volt látni, hogy a nehézségek ellenére milyen összetartó csapatot alkotnak, és hogy időt nem kímélve dolgoznak a gyerekekért. Elhatároztam, hogy én is szeretnék közéjük tartozni. Az első nyaramon kisanimátorként már kiscsoportot és kézművest vezettem. Nem volt könnyű 15 évesen egy 40 fős, második csoportot lekötöni, de szerencsére túléltem és valamit azért sikerült jól csinálni, ha a tábor végén egyesek apró ajándékokkal, sirva és/vagy öleléssel köszöntek meg mindent és búcsúztak el – idén nyáron már ötödik alkalommal.

Ahogy telt az idő, számomra még mindig felfoghatatlan módon, én lettem AZ animátor a gyerekek (és a kisanimátorok) szemében. Ők adnak erőt, miattuk csinálom, azért, hogy ők jól érezzék magukat és egy-egy mosollyal, egy bizalmasabb beszélgetéssel vagy egy öleléssel viszonyozzák a fáradozásaimat. Nincs jobb érzés annál, mint amikor kitörő örömmel üdvözlőnek és ugranak a nyakamba, vagy kiabálva, vigyorogva integetnek át az út másik oldaláról, ha véletlenül összefutok velük valahol. Nekem ezért éri meg animátornak lenni. Szeretném, ha ugyanazt a szeretetet éreznék mellettem, mint amit én kaptam gyerekként az én animátoraimtól.

Horváth Kamilla szalézi animátor, Mogoród

„Nem tettünk semmi rosszat!”

A tizenkét „nagyfiú” egyikének gondolatai a szaléziakról, Sándor Istvánról, 1953-ról, a börtönről és a jócselekedetéről. A fiataloknak készült kisfilmet október 25-én mutatták be Boldog Sándor István sírjának megáldásakor és mártírtársai újrametetésékor a 301-es parcellában. Az alábbiakban a film szövegét közöljük.

A film itt megtekinthető: <https://www.youtube.com/watch?v=AjaAsbB65Mw>

Elmondok egy történetet, nem lesz vidám, nekem mégis fontos, hátha így megértem, mi történik velem.

Karaszek Ernő tüzértizedes vagyok, a katonaság előtt fűszeres-segéd. Már túl vagyok a veréseken, holnap hazaengednek.

Itt azt mondják, Sándor István rossz ember volt. Összeesküdött az állam ellen és kémkedett. Röhej! Kérdezték, mit tudok róla, arról, hogy az ávóba fiatalokat épített be. Nem hitték el, hogy semmit. Nézem a dagadó bokámat... És arról sem tudok, hogy a pápa Amerikának kémkedik. Normális ember ezt nem gondolhatja, de ezek nem normális emberek. Élvezik a verést. Hogy ártatlanokat vernek. Valamiért ettől érzik tökösnak és különbnak magukat. Szégyellem, de nem tartottam oda a másik „orcámat”, ahogy a Jóisten és Sándor úr tanította.

Csak így hívtuk: Sándor úr. Mert nem volt pap, mégis olyan tekintélye volt közöttünk, mint három papnak. Szerettük a nagy szívéért és a soha nem szűnő mosolyáért. Persze jó poénjai is voltak, meg frankón rúgta a labdát. Neki jobban ment, mint a papoknak, akiken jókat röhögtünk, amikor a lábuk belegabalyodott a földig érő reverendába... Most is megelőzte őket, hamarabb jut a mennyországba, pedig „csak” testvér volt. Azt beszélük, a tárgyalóteremben az utolsó szava az volt: „bocsánat”. A rendtársainak mondta, a másik négy szalézinak, akiket szintén lecsuktak. A főnököket, Ádám atyát is majdnem kinyírták. Vajon most hol lehet? Állítólag a Gyűjtőbe szállították miután Sándor urat felakasztották két ávóssal. Ezek a sajátjaikat is kivégzik...

Nem értem, hogy kerültem ebbe a helyzetbe. Édesanyám és Sándor úr is mindig azt mondta, ha bajban vagyok, imádkozzak a Szűzanyához. Hát most abban vagyok, nyakig!

A lila bokámról eszembe jut az első találkozásom vele. Az új szomszéd srácot, a Vág völgyit vittük el a Clariba. Emlékszem, hogy csodálkozott, hogy itt a papok pingpongoznak a srácokkal. „Itt nem kell imádkozni?” – kérdezte bambán. „De, majd azt is kell” – feleltük neki és már rohantunk is Sándor úrhoz, akinek valamiért fájt a bokája aznap és ezért nem focizott. Szegény Vág völgyi! Nem bírta a veréseket, ezért vállalta, hogy spicli lesz. Ki is engedték. Isten bocsássa meg neki!

Mi, pattanásos kamaszok, őt szerettük a legjobban. Iskola után rohantunk a Clariba, a Don Bosco cserkészcsapatba. Kár, hogy nem lehetett gyereke a szerzetesi fogadalma miatt... de talán jobb is, most, hogy kivégezték. Emlékszem, állandóan Don Boscóról beszélt; szinte már kívülről fújtuk a szaléziak alapítójának életét. Érdekes, most semmi nem jut eszembe róla, csak az egyik kedvenc mondása kattog a fejemben: „A szomorúaknak lassan, a vidámaknak gyorsan telnek az órák.” Jó, mi? Ilyen helyen vidámnak lenni... Sosem gondoltam volna, hogy mi tizenketten, elválaszthatatlanok, egyszer a Gyorskocsi utcában kötünk ki. Vajon mi lehet a többiekkel?

Sándor úr csak „nagyfiúk”-nak hívott minket. Tényleg vele, mellette lettünk nagyfiúk, mi, csóró rákospalotai srácok. Nem értettük, amikor azt mondták, nem mehetünk hozzá többet. Aztán a Clarit is elvették, nem volt már udvar, ahol felnőttünk, a jó kis szobákat a helyi elvtársak kapták meg. Pártiroda lett belőle, csak a templom nem kellett nekik. Az elején még itt találkoztunk titokban, de Anyám nem szerette, féltett, mert az ávós spiclik ott voltak mindenütt. Különösen a templom környékén. Sándor úr nem félt. Hívott a víztoronyhoz is minket, meg az ismerősei lakására, kérdezte, hogy megy sorunk, törődött velünk. Még

kis imalapokat is adott, hogy el ne felejtsük, amit tanított. Állítólag titokban nyomtatta valahol, merthogy a nyomdájukat is elvették. Ez került az életébe. Nem lett volna szabad neki, megtiltották, miért nem hagyott békén minket... Hiányoznak ezek a találkozók... Jól esett, amikor a laktanyában meglátogattuk. Állítólag ezt sem lett volna szabad neki, mert káros hatással volt ránk. Marhaság! A szemem előtt van a bajuszával (nem állt jól neki, kényszerből növesztette, mert már kereste az ávó), a megtört, de még mindig csillogó tekintetével, amikor azt mondja: már Kiss István a nevem és segéd munkás vagyok a Persilben. Ő és a mosószeresek... nehéz volt elképzelni. Elmesélte, hogy a melósok lopják a szappant, de ő nem szól nekik. Kérdeztem, ez hogy lehet, és a 7. parancsolat? Ebben a rendszerben azt mondják „tiéd a gyár”, akkor meg lehet – válaszolta. Hihetetlen, hogy még ezt is poénra tudta venni. Pedig nagyon rossz lehetett neki – éreztem, ahogy elköszönt, mintha tudta volna, mi vár rá. Utoljára még titokban elmondtunk együtt egy Miatyánkot.

Na, most eleredt az orrom vére, még ez kellett... Mit mondana Sándor úr? „Coraggio – bátorság!” Igen, ő tényleg bátor volt. Amikor szembesítettek vele, úgy csinált, mint aki nem ismer. Én, hülye meg elkezdtem ordítani, hogy miért nem ismer meg. Erre az ő jól hátba vágott, mire Sándor úr szelíden, ilyen helyzetben szelíden! kérte, hogy vigyenek el, sosem látott. Ezzel mentett meg. Engem, akit hetedik éve ismert és a barátom volt! Ez az utolsó emlékem róla.

Remélem, Sándor úr üdvözült, ahogy ígérte nekünk, hogy mi is fogunk, ha mindig jót cselekszünk.

Nem tudom, mi lesz ezután... Csak azt tudom, nem tettem semmi rosszat.

Nem tettünk semmi rosszat!

A NEK szimbóluma: a TENYÉR

Szeptemberben a BOK Csarnokban második alkalommal rendezték meg *Még egy nap Jézussal* címmel a Forráspontot. Papp Miklós görögkatolikus pap, moráleteológus Isten személyre szabott szeretetéről beszélt, kiemelve az Eucharisztia és az életvezetés összekapcsolásának fontosságát. Szeretném Miklós atya gondolatait megosztani a kedves olvasókkal, mert mióta hallottam a tanítását, minden szentáldozás után eszembe jutnak szavai, és most már nem csak a Rózsafüzér imádságnál (szentolvasó hiányában), de a szentáldozás utáni percekben is nagy hasznát veszem az ujjaimnak.

Mi történik, amikor szentáldozás után a helyünkre megyünk? Mivel ezek életünk legintimebb pillanatai, és igen összetettek is, fontos, hogy a fejünkben olyan gondolatok forogjanak, amiben megismerhetjük, hogy az Eucharisztia igazából milyen hatással is szeretne lenni ránk. Amikor a kezdet összeszeded, mi minden juthat eszedbe?

Tanuljuk meg a tenyerünkön és az ujjainkon azt, hogy mit kell csinálni, amikor megáldoztunk és a helyünkre megyünk. Fontos, hogy történjen is valami változás bennünk, ne csak kósza gondolatok, kellemes érzések töltsenek el, hanem gondoljuk végig azt, hogy az Eucharisztia ott és akkor mire küld.

Hüvelykujj – Az Úristen önmagát adja nekem.

Nem valamit, hanem valakit kapok a szentáldozásban, önmagát adja az Úristen.

Fel kell oldódnom Istenben, mint a gyümölcstea filter a forró vízben. Lassan a bordóvörös szín betölti az egész poharat, magamhoz vettem az Eucharisziát, szépen lassan feloldódik bennem, de ahhoz elég forrónak kell lennem, hogy Isten a jelenlétével betöltsön.

Uram, Te adod magad nekem, és én adom magam Neked, egész önmagam, életemet Krisztusnak ajánlom. Nem valamit, hanem önmagam. Szövetséget

kötök az Istennel. Bármilyen történjen velem, ezt az életet veled szeretném végigcsinálni. Minden szentáldozás a saját szövetségem megerősítése.

Mutatóujj – Az Eucharisztia küld.

Létünk első pillanatától, az anyaméhben való fogantatásunktól van küldetésünk, hivatásunk.

A katekizmus szerint személyünket a fogantatás pillanatában Istentől kaptuk: „Neveden szólítalak léted első pillanatától.” Az Eucharisztia küld, azt kell kialakítani, megbeszélni: Uram, én merre menjek?

A küldés azt jelenti, hogy hozzak döntéseket. Amit az Úristennel döntök el, azt az Isten segít végigvinni. Oda kell menni az Eucharisziához, és Vele megbeszélve, azt mondani: csináljuk együtt! Az áldozás után a Szentlélek temploma leszünk, rá is leszáll a Lélek, a liturgia pünkösdi is.

Középső ujj (legmagasabb) – Emelkedni felfelé Istenhez.

Az Eucharisztia nem csak annyit akar, hogy rendes ember legyek, hanem, hogy szent legyek. Az Eucharisztia megszentelni akar, a szentség nem hibátlanságot jelent. Szent Péter sem volt hibátlan. Azért szent, mert szereti Krisztus: ledobja a ruháit, amikor meglátja Jézust a par-ton, és ugrik a vízbe, rohan hozzá.

Igyekeznünk szentté válni: Uram, én ennyi

vagyok, de ezt, amennyi vagyok, teljesen odaadom Neked.

Az Eucharisztia noszogat: legyetek só, hegyre épített város, világ világossága. Uram, engem küldj! Megyek!

Gyűrűs ujj – Szerelemből mentem áldozni.

Az Isten nem követel, hanem szerelmes belém és felemel. Nem kötelességből, hanem magamtól, szabad elhatározásomból, a szerelem miatt megyek szentmisére. Isten jobban szeret, mint bárki más, és ez hajt, ha néz a szerelmem többre vagyok képes.

Kisujj – Figyelni a kicsikre, elesettekre.

Krisztus szétosztja magát a Kenyérben. Engem is szét akar osztani, a kicsikhez küld. Kik azok a kicsik, akikhez vihetem Jézust? A szegények? A kulturálatlanok? Az irgalmasság tetteihez nem csak a fizikai, hanem a lelki cselekedetek is számítanak.

Az öt ujj belefut a tenyerünkbe. A tenyér maga az Egyház, az Egyház tenyerében vagyunk. Benne van az egész Egyház Jézus sebzett tenyerében. Jobban az Isten tenyerében vagyunk, mint az emberekében. Bármilyen történjen is velem, Isten tenyeréből kipotyanom nem tudok, mert ő azt mondja: „Szerelmemmel szeretlek téged és ragaszkodom hozzád.”

(Az „Isten tenyerében” című tanítás a NEK Youtube csatornáján – 52nd International Eucharistic Congress – visszahallgatható.)

Szentségimádás iskolája

Jézust vigasztalni a szentségimádásban? Mindenekelőtt azzal vigasztalhatjuk Őt, hogy bizalommal elé hozzuk az egész világot. Könyörögni minden emberért, kérjük irgalmát a hozzánk közelállók számára, családjuk, szomszédaink, munkatársaink számára, de mindazok számára is, akiknek szenvedéseiről a hírekből értesülünk, és azok számára, akik soha nem hallottak Jézusról. Pierre Goursat azt mondta: az együttérző szeretet minden evangelizáció forrása, és ez a szentségimádásból fakad.

Viennay Szent János az Eucharisziáról:

Mit csinál a mi Urunk a tabernákulumban? Vár ránk. Ott van, jelen van jóságos szívével, és arra vár, hogy eljőjjünk hozzá, hogy elmondjuk Neki a szükségünket, és befogadjuk Őt.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Megáldották az új Boldog Sándor István-kápolnát a Fülöp-szigeteken

Fülöp-szigetek – Boldog Sándor Istvánt ünnepelték

A Fülöp-szigeteki Paranaquéban található, Boldog Sándor Istvánról elnevezett szalézi testvéri közösségben három kontinensről – Ázsiából, Európából és Afrikából – érkező szalézi testvérek képzése folyik. Közöttük van Jani Áron és Kirner Gábor is Magyarországról. Ebben a közösségben idén október 11-én emlékeztek meg névadójukról és patrónusukról, Boldog Sándor Istvánról.

Mivel a közösség június 8-át, Sándor István emléknapját nem tudta megünnepelni, az utóbbi években októberben ünnepelte védőszentjének ünnepét, emlékezve földi születésnapjára (1914. október 26.) és boldoggáavatásának dátumára (2013. október 19.). Így idén október 11-én, a helyi tartományfőnök kánoni látogatásának végén tartották meg a Sándor István-ünnepet.

Az ünnepségek egy ünnepélyes reggeli szentmisével kezdődtek, amelyet Gerry Martin tartományfőnök atya mutatott be, a Boldog Sándor István közösség és a Don Bosco Szeminárium közösségének aktív részvételével. Délután a két közösség együtt vett részt az ünnepi rendezvényeken is.

Az ünnepet összekötötték a Sándor István közösség új kápolnájának megáldásával. A vesperás után, amit a szeminárium kápolnájában tartottak meg, a közösségek és a vendégek átmentek a Boldog Sándor István épületbe. Ott Gerry Martin atya megáldotta először magát a kápolnát, aztán az oltárt, a tabernákulumot, valamint a kelyhet és a paténát. Ezután pazar vacsora következett, amelyet még élvezetesebbé tett a testvérek ünnepi műsora Anthony Phong testvér vezetésével. Kirner Gábor és Jani Áron magyar testvérek egy Kahoot internetes kvízzel játszottak, amely során a közösség tagjai és a vendégek

számot adhattak arról, milyen jól ismerik Boldog Sándor Istvánt. A játék nyertesei között a közösség ekonómusa díjakat osztott ki.

Arnold atya megragadta az alkalmat, hogy köszönetet mondjon azoknak, akik hozzájárultak a közösség új épületének építéséhez és befejezéséhez: a rendfőnöknek és tanácsának; a Kelet-Ázsia és Óceánia régióba tartozó különböző tartományoknak; az építészeknek, akik önkéntes munkában végeztek szolgáltatásaikat; a mérnököknek, építőmunkásoknak; különféle jótévedőknek, barátoknak, különösen pedig Gerry Martin atyának, a Fülöp-szigetek-Észak Tartomány (FIN) tartományfőnökének, aki továbbra is támogatja a folyamatban lévő projekteket, és Edwin Ulanday atyának, a tartomány ekonómusának.

Ez valóban a hála ünnepe volt a kapott áldásokért.

www.bosco.link

Ukrajna – „AutoBosco”, egy új lehetőség a fiataloknak

A Lvivben található szalézi szakképző központ az egyetlen katolikus intézmény Ukrajnában, amely lehetőséget kínál arra, hogy gyermekekben fejlesszék „a kezükben levő intelligenciát”, amelynek hordozói.

Szeptemberben új autószerelő szakképzést nyitottak meg a központban. Számos jótévedő segítségével a szaléziak képesek voltak olyan műhelyeket építeni és felállítani, amelyeknek a régióban nincsenek versenytársai. A hallgatók első csoportja már felsorakozott, hogy éljen azzal a különleges lehetőséggel, hogy a modern gyakorlati felszerelés kezelését megtanulja.

Lviv érseke, Igor Voznyak nyitotta meg az autószerelő részleget, megáldotta az első hallgatókat és a helyiségeket. Bátorította a fiatalokat arra, hogy használják ki

az „egészséges környezetben” való tanulás lehetőségét, és köszönetet mondott a szaléziaknak, akik „annyira bátrak és egyediek, hogy nem félnek kockáztatni, ha az oktatásról és a fiatalok jövőjéről van szó”.

A Lvivi Don Bosco Szakképző Központ az autószerelői mellett még az ács, szabó, gasztronómia/pincér, wellness operátor szakképzési programokat kínálja.

Ukrajnában nincs sok katolikus oktatási intézmény; csak az 1991-ben, a Szovjet-unió bukásával és az ország függetlenségének kihirdetésével kezdte meg az Egyház rendszeres lelkipásztori tevékenységét. A világi állam nem támogatja a katolikus oktatási intézményeket, magánintézmények, az alapítóknak vagy tulajdosoknak kell fenntartaniuk ezeket.

ANS – Lviv

Szlovénia – Lezárták Andrej Majcen boldoggáavatási ügyének egyházmegyei szakaszát

Szeptember 27-én Szlovénia fővárosában, Ljubljanában lezárták Isten szolgája Andrea Majcen szalézi szerzetes pap, vietnami misszionárius boldoggá és szenttéavatási ügyének egyházmegyei részét. Az ünnepélyes eseményt a híres szalézi misszionárius halálának 20. évfordulója közeledtével (2019. szeptember 30.) időzítették.

„Isten szolgája Andrej Majcen boldoggáavatási ügyének egyházmegyei eljárását befejeztük” – mondta Stanislav Zore, Ljubljana érseke mintegy 50 vendég jelenlétében a rakovniki plébánia pasztorális épületének nagytermében. Az érsek így folytatta: „Ne hagyjátok békén Istent! Forduljatok hozzá Andrej Majcen közbenjárásával, kérjétek, hogy ő kérje nektek Isten segítségét.”

A plébánia rotundájában lévő terem szinte kicsinek bizonyult az Andrej Majcenről szóló számos anyag számára, amit az egyházmegyei folyamat során összegyűjtöttek és előkészítettek. A bizottság tagjain kívül az ünnepi eseményen jelen voltak az egyházmegye történelmi és teológiai bizottságának tagjai, Marko Košnik szalézi tartományfőnök és számos szalézi szerzetes, a szalézi nővérek képviselői tartományfőnöknőjükkel, Mojca Šimenc anyával, a szalézi rend legfőbb posztulátora, Pierluigi Cameroni és munkatársa, Lodovica Zanet Rómából, a vietnami vendégek, élükön Peter Nguyen Van Kham püspökkel, valamint a Szalézi Család tagjai és a plébánia hívei.

A hivatalos ülésen Alojzij Slavko Snoj üdvözölte a jelenlevőket, a bizottsági tagok esküt tettek, majd a zárodokumentum és a hivatalos kísérőlevelek aláírása következett. A dobozokat ezután pecsétel lezárták, így az Andrej Majcen életéről és munkásságáról szóló dokumentáció készen áll, hogy benyújtsák a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjának a Vatikánban.

donbosko.si

KAZINCBARCIKA

Don Bosco Barcika Tanoda

Részt vettünk az Országos Tanoda Olimpián – 2019. szeptember 4-én került megrendezésre Ibrányban a II. Országos Tanoda Olimpia. A rendezvényen idén először a Don Bosco Barcika Tanoda is képviseltette magát. A kilenc gyermekből és négy felnőttből álló barcikai csapat napfényes időben, valóban festői környezetben tölthette el ezt a szép napot, az ibrányi Városligeti-tó partján.

A házigazdák nagyon vendégszerető és segítőkész emberek, akik a főszervező, Hajdú Zsolt vezetésével mindenben készségesen a rendelkezésünkre álltak. Az Olimpiát a rendezvény fővédnöke, Langerné Victor Katalin, a Belügyminisztérium társadalmi felzárkózásért felelős helyettes államtitkára nyitott meg. Kezdeként a helyettes államtitkárszszonnyal közösen körbefutottuk a Városligeti-tavat és ezt követően a gyerekek számára elkezdődtek az egyes verseny-számok.

Fiatlajaink aktívan vettek részt a programokon, így a késő délutánig tartó sportolás során 9 versenyszámban méretették meg magukat: kötélhúzás, foci, ping-pong, íjászat, futás, streetball, ugróiskola, curling és autógumi hajítás. Ruszó Viktornak köszönhetően a mi csapatunk is nagyon szépen csillogó eredménnyel lett gazdagabb, futásban és autógumi dobásban teljesített Viktorunk kiemelkedően. A versenyszámok során volt kivel összemérni az erőnket, tehetségünket, hiszen az egész országból mintegy háromszáz tanodába járó tanuló vett részt az Olimpián. A vendéglátók az ebédre is gondoskodtak, finom gulyáslevest kaptunk.

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Jubileumi évnyitó és centenáriumi évkönyv a Zafféryban

Nyergesújfalun szeptember 30-án tartották a Zafféry Károly Szalézi Középiskola fennállásának 100. évfordulója alkalmából rendezett jubileumi évnyitó ünnepségét, amelyen bemutatták a centenáriumba készült évkönyvet. Az esemény diszvendége volt Schönberger Jenő szatmári püspök. Az ünnepi műsor központi részét a „Zafféry 100 - A nyergesújfalui középiskola centenáriumi évkönyve” címet viselő album bemutatása képezte kerekasztal beszélgetés formájában, amit a kötet szerkesztője, Horváth Dániel magyartanár moderált.

A gyerekek és felnőttek pólóján olvasható „Tegyetek jót mindenkivel, rosszat senkivel” idézet Don Bosco atyánktól több pedagógusnak nagyon tetszett, akik fényképeket készítettek a pólókról, ami számunkra kedves gesztus volt.

A nap végén a „Hogy éreztétek magatokat?” kérdésre a tanodás gyerekeink vá-

lasza egy határozott „Nagyon jól!” volt, így terveink szerint jövőre is részt veszünk ezen a versenyen, ahol a Don Bosco Barcika Tanoda diákjai méltón képviselték tanodánkat, a szaléziakat és Kazincbarcikát.

Juhász Szabolcs

A kazincbarcikai Don Bosco Barcika Tanoda csapata is részt vett a Tanoda Olimpián

Élménydús ősz – A szokásos mozgalmas tanodai hétköznapiakon túl az első állomás egy kétnapos budapesti kirándulás volt október elején. Megnéztük az Országházat, Óbudán találkoztunk Andrásfalvy János atyával, ebéd után játszótéren voltunk a Boldog Sándor István Parkban. Késő délután buszra ültünk és elindultunk a szálláshelyre, ami Péli-föld-szentkeresztben volt. Nagyon finom vacsorával vártak minket, majd részt vettünk egy esti misén. Másnap korán indultunk tovább Nagymarosra, a Nagymarosi Találkozóra, de a kedvezőtlen időjárás miatt az eredeti terven változtatni kellett, így megnéztük Esztergomban a bazilikát, majd Budapesten a Csodák Palotájában töltöttük a nap hátralévő részét. Délután kellőképpen elfáradva, ám sok-sok élménnyel gazdagodva indultunk haza. Október 9-én Begovné Kati néninek köszönhetően bekapcsolódtunk az Idősek

A kazincbarcikai tanoda őszi kiránduláson

Október 25-én részt vettünk a Szalézi Wifin a Don Bosco Sportközpontban. A gyerekek próbára teheték bátorságukat, legyőzhették félelmeiket a magasban. Volt arcfestés, trambulín, bowling, tánc... Az estét egy közös ima és pizzázás zárta. Az őszi szünetben Edelénybe kirándultunk, ahol megnéztük a kastélyt egy nagyon izgalmas tárlatvezetéssel és filmvetítéssel, majd a templomkertben ebédeltünk. Utána nem maradt el a játék sem a kastélykertben. Programokban gazdag október volt ez a tanoda életében! Köszönjük mindenkinek a segítő munkáját!

Molnár Mariann

RiPortré Tibor testvérrel

Bensőséges, olykor humoros és mély üzenettel bíró gondolatok hangoztak el október 16-án a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpontban megtartott RiPortré rendezvényen, ahol Sajó Attila kulturális menedzser Fülöp Tibor szalézi testvérrel beszélgetett.

napja rendezvénybe. Tizenkét gyermek kedves ünnepi műsort adott az Idősek Házában: verseket mondtak, énekeltek, táncoltak. A szereplők az elején kicsit izgatottan, de büszkén, mosolygósan, bátran adták elő szerepeiket. Nagyon megható volt látni az idős nénik és bácsik arcán az örömet, a könnyeket. A magyar népdalcsozor éneklésébe közülük is többen bekapcsolódtak. A felkészítésben Fehér Béláné Kati néni segített, Fülöp Tibor testvér a zenei kíséretet adta. Október 10-én egy feledhetetlen színházi élményben volt részünk: A budakalászi Szent István Általános Iskola szintársulata és kórusa érkezett hozzánk, akik az Oroszlánkirály előadást hozták el nekünk. A darab után közös daltanulás következett, majd szeretetvendégség zárta a délutánt.

Óbuda – III. Szalézi Lecsófeszt

ÓBUDA

III. Szalézi Lecsófeszt – A III. Szalézi Lecsófesztet és Családi Napot idén szeptember 28-án rendezték meg Óbudán, ezúttal nem a szalézi rendház udvarán, hanem a Laborc utca 2-ben található önkormányzati sportlétesítmény területén levő focipályán.

A Lecsófeszt fontos része a lecsófőző verseny, melyre csapatok jelentkezését várták. A szervezők így számoltak be a napról:

„Örömmel számolok be Nektek arról, hogy egy nagyon szép napot tölthettünk együtt szombaton a III. Szalézi Lecsófeszt és Családi Napon a Laborc utcában. Tizenhárom csapat állt bogrács mellé és kápráztatta el a közönséget finomabbnál finomabb lecsóval. A Szalézi Vándor Fakanalat a „Szilárd Le(cs)ó” csapat nyerte, míg a közönségdíjat a „Miért nem palacsinta?” csapat. De nem is ez a legfontosabb.

A tizenhárom csapat fergeteges bemutat-

kozó műsort varázsolt a pályára! Ezúton is nagy köszönet nekik.

Miközben a gyerekek játszottak, vagy egy nagy papírlapedőre rajzoltak, a felnőttek a Missziós Játék első felvonásában vettek részt, kapcsolódva a NEK-re való felkészülés ezévi témájához.

A kollégisták Fintor nevű alakulata nagyon hangulatos zenét biztosított a résztvevőknek és talán segítette a zsűrit is nehéz döntésének meghozatalában.

Ebéd végeztével, a tombola után, a Missziós Játék második részét játszották a felnőttek, míg a gyerekek az animátorok szervezésében a nagy kedvenc Nagy Bazarjátékot üzték hihetetlen lelkesedéssel.” A szervezők üzenik: 2020. szeptember 26-án lesz a következő lecsófesz! Előjelezhető!

www.obudaiszaleziak.hu

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

Őszi események – Tartalmas nyár után izgalmas őszi időszak kezdődött a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnáziumban. Az új tanév előtti feltöltődést egy közös torinói kirándulás tette teljessé, melyen társiskolánk, a META-Don Bosco Szakgimnázium kollégáival együtt vettek részt oktatóink. A kirándulás során a résztvevők Valdocco mellett Don Bosco szülőhelyét is megtekintették, illetve iskolai tanulmányainak helyszínét, Chieri városát látogatták meg. Az esemény jelentőségét növelte, hogy ez volt az első alkalom, amikor a két iskola nevelőtestülete közös kiránduláson vett részt, így Don Bosco a két nevelőtestületet is közelebb hozta egymáshoz. A résztvevők egyöntetű visszajelzése alapján egyedülálló lelki és közösségi élményben volt részük a szalézi rend születésének helyszínén eltöltött néhány napban.

Szeptember 2-án ismét megteltek a termeink élettel, az ünnepélyes évnnyitó utáni napokban az elsőévesek Gólya-napon vettek részt, közösséget összekovácsoló programokkal, iskolánk épületét és életét megismertető feladatokkal vártuk őket, majd Szalézi lelki napot szerveztünk, ahol Misquitta Claudius atya és Simon Péter tanár úr a szalézi lelkiség és közösség értékeivel ismertették meg az új diákokat. A lelki napon egyetlen célt tűztünk ki, hogy amikor iskolánk gólyái először találkoznak Don Boscóval, ne előre kiválasztott életrajzi adatokon keresztül szemléljék Őt, hanem az életének és küldetésének vezérfonalául szolgáló szalézi szellemiség fényében, melynek alapvonásai:

Torinói kiránduláson jártak a SZÁMALK-Szalézi és a META-Don Bosco tanárai
dásan helyt álltunk ebben a magas művészi színvonalú, sokszínű programsorozatban.

Révész Angéla

Design Hét a SZÁMALK-Szaléziban

a keresztény reménységből fakadó optimizmus és öröm. Ennek érdekében Claudius atya két vezérgondolatot választott: nyitottság és öröm. A minden emberi értékre kiterjedő nyitottság magában hordozza a másik emberhez való kapcsolódás lehetőségét és egyben a segítségnyújtás esélyét. A mindennapok örömeire nevelés pedig hangsúlyos „szalézi attitűd”, hiszen segíti felismerni és élvezni a sokféle emberi örömet.

Az idei évben először, de reményeink szerint hagyományt teremtve, mutatkozunk be az országos Design Hét rendezvénysorozatának egyik állomásaként. Művészeti szakos diákjaink és tanáraink hosszú napokon át egy emberként dolgoztak azon a rendkívüli dekoráción, amely a víz alatti élet csodáit varázsolta elénk. Az aulát megtöltötték színes vízi lényekkel, zátonyra futott hajó nyílásain kukucskálhattunk, megcsodálhattuk a szirének énekét, ámulhattunk a fények játékán és megannyi izgalmas és egyedi programmal vártuk az érdeklődőket. A siker nem maradt el, a visszajelzések alapján büszkén kijelenthetjük, hogy pél-

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

„ECHO” – őszi animátortalálkozó

Idén különleges helyszínen, Pélifyöld-szentkereszten került megrendezésre október 18-20. között az őszi szalézi animátortalálkozó. A téma alapötletét a „Szálljunk magasra” című kis füzet adta, melyet a milánói egyházmegye állított össze.

Mit is jelent az EcHO? Először persze mindenkinek a tihanyi visszhang jut eszébe, de mi más jelentést is adtunk neki. Ec, mint eucharisztia, H, mint hivatás, O, mint oratórium.

A nyári ministránstáborban már elkezdődött a készülés a 2020-as NEK-re, amit az animátorokkal mi is folytattunk. A hivatás minden képzésnek egy fő eleme, hiszen célunk, hogy a fiatalok megtalálják az Isten által nekik szánt küldetést. Az oratórium, pedig az a hely, ahol a hivatás kibontakozhat. Ennek a három pillérnek a kapcsolatát jártuk körbe az előadások alatt.

Péntek este az ismerkedés és a téma bevezetése után Kovács Sándor szalézi szerzetes vezetésével egy lelki esten vettünk részt, ami szentségimádással, beszélgetéssel zárult. Az *Oratórium – Hivatás* témát Gamon Ewa nővér egy interaktív foglalkozás kereteiben adta át. Az *Eucharisztia – Oratórium* kapcsolatáról Ábrahám Béla tartományfőnök atya beszélt a fiataloknak. Vasárnap Derossi Raja szalézi atya az *Eucharisztia – Hivatás* témát járta körbe. Szombat délután hagyományainkhoz híven, gyakorlati műhelyeken vettek részt a fiatalok. Nagyon jó volt látni, hogy a műhelyek nagy részét szalézi animátorok vezették. Volt szó bibliamagyarázatról, imaalkotokról,

Nyergesújfalu – Őszi Oratóriumi Játéknap

de még arról is, hogyan maradjunk a nehéz hétköznapiakban is hiteles keresztények. Belestünk a sekrestyébe, ahol megismerkedhettünk azokkal az eszközökkel, melyeket a szentmiséken használnak, a kreatívabbak baseball sapkát hímezhettek, akik pedig távoli kultúrákra vágytak, beszámolót hallhattak a missziós önkéntesek útjairól. Gadácsi Péter a fiatalokkal képzeletbeli túrát vezetett az épülő Gerecse Natúrpark Látogatóközpontban. Mivel kíváncsiak voltunk a fiatalok visszajelzéseire, este egy „vita asztal” keretein belül 11 asztal 11 témával várta a fiatalokat. Szó volt a szalézi animátorok céljáról, az oratóriumról illetve hogy mit üzenne ma Don Bosco nekünk. Különleges nap volt a szombati, hiszen ugyanezen a napon 6 évvel ezelőtt közbenjárónk lett a mennyországban: megemlékeztünk Sándor István boldogáavatásáról. Vasárnap délelőtt Béla atya beszélt nekünk Ferenc pápa „Laudato

si” kezdetű enciklikája alapján a természetvédelem aktualitásairól, fontosságáról. Egy fontos találkozásra hívtuk meg a fiatalokat, hogy együtt reptessük a papírsárkányokat és bízzanak a gondviselésben hivatásuk keresésében, bátran térdenek az Eucharisztia elé és gyakorolják küldetésüket a szalézi oratóriumokban. Reméljük, hogy sok gondolat visszhangzik a fiatalokban a képzés után.

Szlávik Adél

A találkozón készült fotók a Szalézi Értesítő hátsó borítóján találhatók!

NYERGESÚJFALU

Zafféry Károly Szalézi Középiskola Zafféry-s diákok Kárpátalján – Október 19–23. között iskolánk 11-ik évfolyama a *Határtalanul!* projekt keretében tölthetett el öt napot Kárpátalján. Ebben az évben először utazhattak középiskolás korú diákok is a pályázat jóvoltából, melynek célja, hogy diákjaink megismer-

jék az elszakított területeken élő magyarság helyzetét, lássák a természeti és történelmi emlékeit. A pályázati kiírás egyik fontos feltétele, hogy küllhoni magyar tannyelvű iskolával létesítsünk kapcsolatot, diákjaink egymás között az anyanyelvükön kommunikáljanak. A látogatást a kint élő diákok viszonozzák, melyet a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. több mint 4,4 millió forinttal támogat. Ez az összeg teljes egészében fedezi mindkét kirándulás költségeit.

Az utazás során először Kassát ejtettük útba, kapcsolódva a Rákóczi-emlékhévhöz, hogy fejet hajtunk Rákóczi fejedelem és édesanyja sírja előtt a Szent Erzsébet-dómban. Kárpátaljai tartózkodásunk során a magyarsághoz kapcsolódó emlékhelyek meglátogatására és a természeti szépségek megcsodálására is jutott időnk. Így jártunk a Shipotvízesésnél és a Schönbörn kastély kertjében. Igyekeztünk diákjainknak bemutatni a nagyobb városok életét, ritmusát, és elcsodálkozhattunk, hogy mennyire európai a hétvégén is nyüzsgő Kassa és Ungvár. A magyar történelem emlékeit kerestük és találtuk meg Munkácson, Kassán, Tiszaújlakon, Ungváron és Huszton. A legfontosabb azonban az összetartozás felemelő és egyben nyomasztó élményének átélése Vereckén, Beregszászon és Huszton. Szavakkal nehéz kifejezni, ahogy a napok során összeadódott sok élmény, a Vereckei-hágó a Kárpátok bércei a naplementében, a közös szavalás Huszton, vagy az apránként összegyűjtött beregszászi múzeum tárgyai a lepusztult épületben. Mindezt megkoronázta utolsó napunkon a közös ünneplés az Ungvári

A nyergesújfalui szalézi középiskola diákjai Kárpátalján jártak

Magyar Tannyelvű Drugeth Gimnáziumban. A két iskola diáksága egymással szemben állva, egymáshoz szólva a lehető legnagyobb átéléssel, őszinteséggel, sokszor könnyek között szerepelt. A megemlékezés a Himnusszal kezdődött és a *Nélküled* című (Ismerős Arcok) dal közös előadásával zárult. Az ünnepség végén nem találtunk szavakat, hiszen ez mindenképpen túlmutatott az 1956-os eseményeken.

Szőke Erika

Őszi Játéknapi 2019 – Idén az őszi játéknapi október 29-én került sor a nyergesújfalui oratóriumban. A gyerekek nyolc órától érkeztek, a közös kezdésig szabad játék volt. Lehetett focizni, társasozni és még nagyon sok izgalmas dologgal foglalkozni. Miután mindenki megérkezett, egy imával indítottuk a napot, amit Jakab atya vezetett, majd következett az animáció. Idén a Disney-rajzfilmek szereplőit ismerhettük meg, így Csipkerózsika, Hófehérke, Micimacskó és még sok kedves meseszereplő elevenedett meg a gyerekek szeme előtt. Az animációból azt is megtanultuk, hogy mi Magyarországon nem haloweent, hanem mindenszenteket és halottak napját ünnepelünk. Végül következett a várva várt csoportbeosztás és az ismerkedés. A délelőtti folyamán egy állomásos játékon versenyeztek a csapatok. A résztvevők megtanulhattak keringőzni, mint az igazi hercegek és hercegnők, megvillogtathatták tudásukat a Disney-mesék terén és még több hasonlóan izgalmas csapatösszekovácsoló feladat is várta őket. Ebéd után a gyerekek különböző műhelyek

Könyvbemutató Szombathelyen

Tavaly ünnepelték a Szent Kvirin Szalézi templom fennállásának 80. évfordulóját, az alkalmából az épület történetét feldolgozó kötetet állítottak össze, amelynek bemutatóját október során tartották.

A könyv létrejöttét alapos levéltári és könyvtári munka előzte meg, rengeteg forrásanyagot használtak fel - ennek, valamint az intézmény házi krónikájának feldolgozásában jelentős szerepet játszott Lendvai Rezső. Képanyagát Budai István készítette. (Forrás és fotó: vaskarika.hu)

SZOMBATHELY

Ősz az oratóriumban – Hagyományainkhoz híven idén is megrendezésre kerültek az Őszi Oratóriumi Napok, immár harmadik alkalommal.

Idén október 28–30. között tartottuk, közel 110 gyermek és fiatalok részvételével. Nyári táborunk mottóját felelevenítve: „*Hidd és lásd, a Szentség csak egy karnyújtás!*”, illetve október hónap ünnepeivel egybekötve, e három nap témája így *Szűz Mária és közbenjárása a Mennyszághoz vezető úton* lett. Megemlékeztünk Boldog Rua Mihályról, Don Bosco közvetlen utódjáról is a szerda reggeli színdarabban, illetve a táborot lezáró szentmise keretében is.

közül választhattak: kézműves, elsősegély, tánc és sport. A műhelyek után következett a nagy játék, ahol a gyerekeknek és a csoportvezetőiknek nagyon sok izgalmas versenyfeladatban volt részük. A nagy játék után elérkeztünk a nap végéhez, a közös záráshoz. Tóth Péter testvér tartott egy imát majd megnéztük a délutáni animációt. Végül, de nem utolsó sorba következett az eredményhirdetés, amit mindenki nagy izgalommal várt. Összességében egy nagyon eseménydús és boldog napot zárhattunk, ami bővelkedett a gyermekek mosolyában.

Bujdos Rozália

Szombathely – Őszi Oratóriumi Napok

Balassagyarmat – Animátorképzés

Az időjárás nem volt mindig kegyes hozzánk, de a fiatalok még így is felhőtlen jókedvvel játszottak. Sok színes program közül választhattak, mint például a floorball, csocsó és pingpongbajnokság vagy akár a bansmühely, ahol a legújabb bansot is megtanulhatták. Kézműves foglalkozáson is alkothattak, decoupage technikával készítették szebbnél szebb mécesstartókat elhunyt szeretteiknek.

A táborozók belekóstolhattak a konyhai sürgés-forgásba is: fehérscokis-mandulás kekszet sütöttek, ami nagyon ínycsiklandó lett, ezt én is igazolni tudom.

A rengeteg fakultatív program mellett, közösen együtt töltött percek is bőven akadtak: a tábornyitó szentségimádás, a már említett szentmise és a keddi házi-mozi, melynek keretében a *Don Bosco: A szeretet küldetése* című filmet néztük meg. A filmhez kapcsolódott egy kvíz, melynek helyes megfjtői között értékes ajándékokat sorsoltunk ki.

A táborot a szülőkkel közösen zártuk. Sor került kép- és videóvetítésre, bingóra és egy kis bansra is. Illetve Domonkos atya közreműködésével a vietnami teaházban éhségünket és szomjunkat is olthattuk.

A szalézi munkatársak, az animátorok és a segítők önzetlen munkája nélkül biztosan nem sikerült volna a rengeteg fiatalnak örömet okozni.

Ezt a közös munkát segítette, hogy az őszi szünet kezdetén, október 26-án, szombaton egy csapatépítő délutánt tartottunk. A programokat a gulyásfőzés köré építettük. Miközben rotyogott a gulyás a bográcsban, többek között ta-

nulmányoztuk az oratóriumunk alapszabályait és a tapasztaltabb animátorok rávilágítottak ezen szabályok szükségességére. Ezután beszélgettünk a játékok fajtáiról, fontosságáról és nem mellesleg játszottunk is. Majd felpробáltuk a frissen készült pulóverjeinket, így szemmel láthatóan is egy közösséget alkottunk. A napot szentségimádással zártuk, ahol hálánk jeléül fogadalmakat tettünk az Úrnak, amit papírra vetve letettünk elé.

E tartalmas hét végén, november 2-án a Don Bosco-i hagyományokat megőrizve

ellátogattunk a jáki temetőbe és a szalézi templom kriptájába is. Imádkoztunk az elhunyt atyák és hívek lelki üdvéért és a közbenjárásukért. Ezután az oratórium-ban sült gesztenyét fogyasztottunk.

Papp Anna Katalin

BALASSAGYARMAT

Animátorképzés – Már egészen kiskoromtól fogva járok a Balassagyarmati Szalézi Oratóriumba, és most is, ha pénteken hazaérek, egyből oda vezet az utam. Amikor megtudtam, hogy lehet jelentkezni segítőnek, majd később el lehet végezni az animátorképzést, akkor egyből tudtam, hogy én EZT szeretném csinálni.

Nem igazán volt semmilyen tapasztalatom ilyen téren, szóval, amikor a nyári táborban kiprobálhattam, hogy milyen is egy kisgyerekekből álló csoport vezetésében részt venni, nagyon élveztem, azonban voltak nehézségeim. Ez is ösztönzött arra, hogy elmenjek augusztus 22-én az animátorképzést előkészítő, nyárvégi rendezvényre, majd később minden képzésen megpróbáljak részt venni.

Ezen a felkészítő napon a városban kellett feladatokat megoldanunk, amik erősítették bennünk a csapatszellemet. Különböző boltokba kellett bemennünk, ahol az eladók szívesen bekapcsolódtak a programokba és segítettek a vicces feladatokban. Úticéljaink között volt Viktor

Balassagyarmat új köntösben, megerősödött hittel

A balassagyarmati Bosco Szent János Plébánia templomának külső és belső felújítása után a nyár folyamán a plébánia és az oratórium egységes arculatot öltött. A külsőleg is felújított épületekben továbbra is nagy szeretettel várják Don Bosco tisztelőit és barátait és minden Istenhez vágyó embert. „Helyezzük magunkat Isten kezébe, imádkozzunk és minden sikerül.” (DB)

boltja, az Ipoly áruház és még jópár helyi bolt. Leveleket adtak nekünk, vagy meg kellett találnunk azokat az adott helyeken; a levelekben pedig találós kérdések segítettek a továbbhaladásunkat. Végül visszaértünk az oratóriumba.

Az animátorképzések szeptember 29-én kezdődtek, melyekből eddig egyet sem hagytam ki. Minden második szombaton szervezik meg, de az első volt a legjobb, mert akkor „haza jött” hozzánk Misquitta Claudius atya. Mesélt nekünk a szaléziakról, hogy milyen jó dolog ez, amit egy ilyen helyen a gyerekek kapnak tőlünk és amit mi kapunk a gyerekektől. Maguk a képzések arról szólnak, hogy megtudjuk, mi is az oratórium, hogy rájövünk mit jelent számunkra, és persze, hogy a gyerekekkel jobban bánjunk és minél közelebb vezessük őket Istenhez, ami által mi is közelebb kerülünk hozzá.

Szulcsán Dominik

MOGYORÓD

Érdemérmeket kapott Kovács Katalin nővér – A Mogyoródi Szent Mihály Templomért Alapítvány évről évre szeptember végén, a templombúcsú ünnepén érdemérmekkel ismeri el azok munkáját, akik példaként állnak előttünk a krisztusi szeretet mindennapi gyakorlásában. A 2019. évben az egyik kitüntetett Kovács Katalin FMA nővér, aki a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményének tagjaként Mogyoródon a gyermekek és fiatalok körében 2001-2017 között végzett hitéleti és nevelői tevékenységéért kapta az elismerést.

†Dr. Kiss Mária
szalézi munkatárs
1930–2019

A Szalézi Munkatársak Egyesületének szombathelyi csoportja fájdalommal tudatja, hogy életének 90. évében, október 29-én Vasegerszegen, a Szent Miklós Idősek Otthonában elhunyt Kiss Mária szalézi munkatárs, a Szombathelyi Egyházmegyei Levéltár nyugalmazott igazgatója, az 1950-es években átalakult levéltári szakma úttörő egyénisége, elismert szaktekintély. 1990-ben tett munkatársi ígéretet Szombathelyen és amíg egészsége engedte, aktívan részt vett a közösség munkájában. Megnyugtató, jó kedélyt sugárzó, szeretetre méltó egyéniségének emlékét kegyelettel őrzik a szombathelyi szalézi munkatársak. A szalézi templom kriptájában helyezték örök nyugalomra november 6-án. Nyugodjék békében!

A Don Bosco Kiadó karácsonyi ajánlata

Don Bosco Kalendárium 2020

Ár: 600 Ft

„Tegyük úgy, mint Don Bosco” - hív meg bennünket Pino Pellengrino, akinek fejtegetéseit olvasva hónapról hónapra elgondolkodhatunk életünk egy-egy fontos részén, amely fakulóban van, vagy néhány mai jelenségen, ami része lehet annak a törekvésnek, hogy fiataljaink „jó keresztényeket és becsületes állampolgárokat” legyenek.

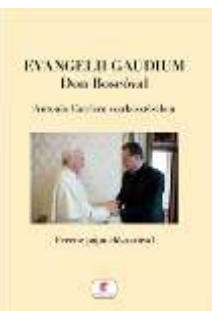

Gimmi Rizzi:

Három találkozás az Eucharisziával

Ár: 1000 Ft

Szentségimádásra készülődve könnyen esünk abba a hibába, hogy csak a felnőttekre gondolunk, pedig ezek a napok ugyanúgy szólnak a gyerekekhez is. Gimmi Rizzi ehhez nyújt segítséget. Az Eucharisztikus Kongresszusra készülve készítettük olvasóinknak ezt a kis füzetet, melyben 3 elmélkedés van az Eucharisztia jelenlétében, Don Bosco két oszlopról szóló álma, illetve játékos feladatok a témához kapcsolódóan.

Evangelii Gaudium Don Boscóval

Ár: 2900 Ft

A kötetben az Evangelii Gaudium Ferenc pápa Az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdításához szalézi szerzetesek által írt kommentárok, magyarázatok gyűjteménye ez a könyv. „A fiatalokhoz el kell juttatni az örömhírt, szembe kell menni minden álhírrrel, amely az újságokban és a világhálón terjed. Krisztus valóban feltámadt, Don Bosco és Mazzarello anyja is bizonyították, és a szalézi család minden szent és boldog tagja, és mindenki, aki hagyta, hogy Isten irgalma megérintse őt, ezért ha valakivel találkozunk, át tudják alakítani az életét.” (Ferenc pápa)

Colette Schaumont:

Da mihi animas...

Ár: 3200 Ft

Don Bosco a fiatalok papja akart lenni. Az ő boldogságuk, integratív fejlődésük és a lelkük állt minden tevékenységének, minden kezdeményezésének a középpontjában. Hivatásának, papi küldetésének erőteljes jelmondata így szólt: Da mihi animas. Az új életrajz különösképpen is kiemeli Don Bosco jelentős döntéseit, illetve az azok megvalósítása folyamán tanúsított buzgóságát. Úgy mutatja be őt emberségében, mint korának gyermekét, mint olyasvalakit, akiben mély nyomokat hagytak saját személyes tapasztalatai, bemutatja sajátos temperamentumát, személyiségének pozitív oldalait és korlátait, és mindenekelőtt azt a szüntelen küzdelmet, ahogy a rengeteg rázúduló problémával, kihívással törekedett szembenézni.

Megrendelhető
a +36-20-320-7373 telefonszámon,
a donboscokiado@gmail.com e-mail címen
és a Don Bosco Kiadó webáruházában:
www.donboscokiado.hu

**Őszi Animátor -
találkozó 2019
Pélföldszentkereszt**

ECHO

EUCHARISTIA · HIVATÁS · ORATÓRIUM
SZALÉZI ANIMÁTORTALÁLKOZÓ

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Gyertyagyújtás (Fotó: Rózsa Brigitta, SZALIM)

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.